

如來慈母
為大尊
母

BOZJI NAM JE ROJEN SINI

KATOLISKI MISIJNI

LAS MISIONES CATOLICAS

DECEMBER - ST. 12, 1960 - XXIV

VABILO VSEM ROJAKOM

V VELIKEM BUENOS AIRESU

Enkrat letno potrkamo na Vaša srca v imenu slovenskih misijonarjev in misijonark, ki, zapuščeni od domovine, pričakujejo in prosijo pomoči toliko bolj od rojakov, živečih v slovenskem zamejstvu.

Naša prošnja in Vaš odziv nanjo se že tradicionalno predstavi v vedno bolj priljubljeni vsakoletni misijonski veletomboli okrog praznika Razglašanja Gospodovega.

Letošnja veletomboia je že deseta, zato jubilejna. Pomeni jubilej za požrtvovalne organizatorje in sodelavce teh prireditelj, jubilej za vse darovalce dobitkov in igralce tombole, pred vsem pa jubilej za misijonarje in misijonarke, ki bodo letos že desetič deležni naše pomoči potom teh veletombol. In končno lahko rečemo, je ta deseta misijonska veletombola tudi jubilej slovenskega krščanskega idealizma med izseljenci v Velikem Buenos Airesu in Argentini sploh, idealizma, ki ne omaga pod pritiskom zmaterializiranega okolja!

Ali ne bo prav, da ta jubilej primerno proslavimo? In kakšna prosiava bi mogla biti bolj na mestu kot ta, da z jubilejno vnetim sodelovanjem vsi z združenimi močmi dosežemo jubilejno pomoč slovenskim misijonarjem! Zadnja, deveta veletombola jim je rodila 64.000 pesov, za letošnjo, jubilejno, pa si zastavimo cilj:

100.000 PESOV SLOVENSKIM MISIJONARJEM
NJIH ROJAKI IZ VELIKEGA BUENOS AIRESA,
Z 10., JUBILEJNO MISIJONSKO VELETOMBOLO!

Lepo Vas prosimo, dragi rojaki, da v tem smislu še bolj velikodušno sodelujete kot doslej!

Slovenska misijonska zveza

Velik misijonski problem

So bili časi, še ni dolgo tega, ko so bile misijonske dežele ali naravnost podrejene evropskim državam kot njih kolonije ali pa so imele evropske države v njihovem življenju tako velik vpliv, da ni bilo mogoče govoriti o samostojnosti teh misijonskih dežel.

V tistih časih je bilo delovanje evropskih misijonarjev v mnogih pogan-skih deželah pod zaščito kolonialnih oblasti ali vplivnih držav. Domačini so radi ali neradi jemali na znanje prihajanje belih misijonarjev v svoje dežele in njih misijonsko delovanje.

Še pred malo več kot desetimi leti smo lahko pisali, da je ves svet misijonarjem odprt, le Tibet in pa še manjši sosednji državi Nepal in Butan da so zaprte inozemskim misijonarjem...

Danes je vse drugače.

Razvoj misijonskega sveta gre v tem pogledu z vrtoglavo naglico naprej. Že samo v Črni Afriki se je v zadnjih treh letih popolnoma osamosvojilo kakih 20 dežel, katerih ozemlja so bila prej kolonije različnih evropskih držav. In če so prej v te dežele evropski in ameriški misijonarji brez težav prihajali, jim je danes vstop vedno težji, če jim ga že sploh ne prepovedo.

Vemo, da v največjo misijonsko deželo, Kitajsko, ki je imela največ inozemskih misijonarjev, danes nihče več ne more. Pragtako ne na severno Korejo in na severni Vietnam, ki sta pod rdečo vlado. Vemo, da Indija, druga največja dežela na svetu, le redkim misijonarjem dovoli vstop. Vemo, da v Birmanijo, Indonezijo in marsikam drugam inozemski misijonarji vsak dan težje prihajajo. In tako naprej...

V teh deželah usoda Kristusove Cerkve zavisi le od domačega klera in domače hierarhije. Marsikje pa domače duhovščine in škofov še daleč ni dovolj in tudi niso vedno dovolj pripravljeni za samostojno vodstvo dušnopastirskega in misijonskega dela v svojem narodu. Zato bodočnost Cerkve v marsikateri deželi sveta nikakor ni rožnata...

Kako vodstvo misijonske akcije svete Cerkve in vsi goreči misijonski delavci obžalujejo, da katoličani nismo dovolj pohiteli graditi, zasajati Cerkve v poganskem svetu, vzgajati in izobražati domačo duhovščino in cerkveno predstojništvo in njemu v pomoč domače izobraženstvo, dokler je bila za to še polna možnost in svoboda! In kako zdaj hite s tovrstnim misijonskim delom tam, kjer se še delati da, kako skrbe za vzgojo domače duhovščine, redovništva in izobražencev in za ustvarjanje vseh drugih pogojev, ki so potrebni za samostojno življenje Cerkve v vsakem misijonskem narodu!

Napačno pa bi zaključil tisti, ki bi dejal: Potemtakem, iti zdaj v misijone, ni več aktualno; delo za misijonske poklice med belimi, že krščanskimi narodi, je domala odveč... Prav nasprotno: Prav gori opisana težka problematika nujnosti številnega in dobro pripravljenega klerā in izobraženstva v misijonskih deželah naravnost kriči po hitrem in čim večjem povečanju števila inozemskih misijonskih moči! Čim več misijonarjev kar najhitreje tja, kamor še lahko gredo, dokler še sploh lahko gredo... Zato danes misijonski redovni predstojniki marsikje ne iščejo le posebno gorečih prostovoljcev, ampak med svojimi podložnimi kar določajo: Ti greš v Afriko, ti v Indonezijo, ti med Eskime na Aljasko in ti v Indijo...

Danes je bolj kot kdaj potrebno slediti klicu Kristusovega Vinogradnika, ki najema delavce za trgatev: "Kaj postavate tu brez dela ves dan? Pojdite tudi vi v moj vinograd!" in "Treba je delati, dokler je dan!"

Če je bilo prej v kaki misijonski pokrajini na delu recimo sto misijonarjev in so delali s sredstvi, ki so jih pač dobili, bo treba zdaj v podobno misijonsko pokrajino poslati tisoč misijonarjev, jih opremiti z vsem potrebnim za moderni apostolat, da bodo lahko hitro delali in v kratkem času, "dokler je dan", še pravočasno, veliko naredili!

Vsebinsko sodobne misijonske akcije je torej mogoče povzeti v treh stavih:

1. Treba je povsod vzpostaviti domačo duhovščino in domače cerkveno predstojništvo.

2. V ta namen je potrebno velikopotezno in hitro delo množic inozemskih misijonarjev.

3. Te misijonarje mora v veliko bolj pospešenem ritmu dajati dobro organizirano misijonsko zaledje, ki jih mora tudi sodobno oskrbeti z vsemi potrebnimi misijonskimi ustanovami in zadostnimi gmotnimi sredstvi.

Ali se bo krščanski svet v tem smislu misijonsko razgibal? Ali bomo tudi zamejski Slovenci doprinesli k tako nujno potrebni pomnožitvi misijonske akcije sebi primerni delež?

Pozitivni odgovor zavisi od vsakega posameznika.

L. L. C.M.

Ž A R I Š Ć E

Jezus je govoril o skritem zakladu na njivi. Človek, ki ga je našel, je od veselja šel in prodal vse: udobje, užitke, počitek, zabavo. Za ceno te žrtve je prejel največji zaklad na zemlji — vsakdanjo sveto mašo.

Misijonsko srce ne more živeti brez vsakdanje svete maše. S tem pa seveda ni rečeno, da tisti, ki zaradi stanovskih dolžnosti k maši ne more, ne more tudi misijonsko živeti. Naša vsakdanja daritev pred Očetom nam je dolžnost. Zastonj bi bila samo naša telesna prisotnost pri bogoslužnih obredih, če bi naše roke bile prazne. K vsaki sveti daritvi moramo prinesiti svoje vsakdanje delo, trpljenje in radost. Zato, da se Kristus prav vsega polasti in vse posveti. Le tako bo po Jezusovi žrtvi vse uporabljeno za zveličanje sveta.

Sveta daritev je bila hrepenenje vsega Jezusovega življenja. Pred smrtjo je rekel: "Srčno sem želel ta trenutek...". Od krvave daritve na križu je zavišelo rojstvo Cerkve z vsemi milostmi za zveličanje duš. Če bi se Jezus daroval na Kalvariji, bi bila nebesa še zaprta. Tokrat, ko je v strahotnih telesnih mukah visel med nebom in zemljo, je zaklical: "Žejen sem!" Ni mu za vodo, ki ugasi pekoče ustne. Žejen je duš! Žejen je misijonskih src, ki mu bodo skozi stoletja po vsem svetu vsak dan darovala svoje zmožnosti, svoje delo kot kapljico vode v kelih za zveličanje sveta.

Sveta Cerkev, ki želi, da vsakdo čimbolj doživi to središčno dejanje zgodovine in slehernega dne, želi tudi, da z mašno knjigo v roki sledimo svetim dogodkom. Leta 1958 je Cerkev hotela poudariti še bolj jedro svete maše. Zato je izrazila željo, da bi opuščali pri jedru vsakršno petje. Petje doše. Darovanja in po obhajilu pa naj bo v skladu z bogoslužjem tistega dne. Vse samo zato, da naše katoliško srce pri sveti maši zares utriplje z Jezusovim Srcem. V tem osebnem stiku z Velikim in Edinim Misijonarjem se v ognju božje Ljubezni kuje — misijonsko srce. Iz dneva v dan vre k Njemu goreča prošnja ubogega grešnika: "Upodobi moje srce po svojem!"

Pij XII., ki je tako globoko doumel potrebe sveta, je dovolil, da se sveta maša lahko daruje popoldne in zvečer. To samo zato, da bi slehernemu katoličanu omogočil čim pogostejšo in vsakdanjo udeležbo pri svetih skrivnostih. Tisti, ki pa kljub vsemu ne more v cerkev, ima neskončno drugih možnosti, da gre tja vsaj v duhu. Svojeгаа angela varuha pa naj prosí, da on položi na oltar njegovo daritev. Tehnika nam je danes omogočila, da sveti maši lahko sledimo po radiju ali celo po televiziji. Možnosti nam torej ne manjka. Izrabimo jih!

Kajti zaman bi mi kopicili misijonsko prizadevnost, "če Gospod ne zida...". Mi lahko opletamo po zraku in si delamo utvare. Brez Njega pa je vse brez uspeha. Samo On daje vrednost našemu delu. Kar se nam samim zdi nemogoče, nam v Njem postane lahko "sončna pesem" življenja.

Danes, ko je širjenje misijonskega dela na vsej črti življenjska nujnost, moramo za rast Cerkve uporabiti gospodarsko geslo: "Čim večji uspeh z najmanjšo izgubo sil." Vsakdanja sveta maša pa nam zagotovi uporabo vseh skromnih dejanj. Od oltarja pa se potem razlivajo nadnaravni sadovi milosti v prid lačnih Boga.

Obenem pa se dviga po Njem, z Njim in v Njem najlepši slavonspev Očetu in Svetemu Duhu, kar je končni cilj vsega misijonskega dela.

MARIJA

Bratu misijonarju za sveti večer...

Daleč — v neznani tuji deželi,
v samotni misijonski kapeli
si morda v tej sveti uri nocoj,
moj dragi brat misijonar.

Ves dan je danes snežilo,
nad domačo nočjo se je že znočilo.
Spet sveti večer vasuje pri nas
in vse je tako kot bilo je nekoč.
Saj morda še veš, moj brat misijonar?

Spet v hiši in hlevu smo vse pokropili,
in oče sami so naš dom pokadili.
V treh rožnih vencih smo mislili nate,
moj brat misijonar.

Domači zvonovi v noč sveto zvonijo,
morda poslušáš njih daljni odmev.
Slava Bogu na višavi in mir vsem ljudem,
mir tudi Tebi, moj brat misijonar.

Rada nocoj bi s Teboj pokleknila,
v misijonski kapeli s Teboj bi molila
in Ti prinesla domač svet' večer,
moj dragi brat misijonar.

D. K. (Iz domovine.)

NA NOVI POSTOJANKI

Iz pisma misijonarja o. Emila Čuka č.g. Karlu Wolbangu C.M., iz Vzh. Afrike.

Danes šele mi je prišlo na misel, da Vam sploh še nisem odgovoril na Vaše ljubeznivo pisanje iz letošnjega februarja meseca. In če pomislim, da je zdaj že skoraj pet mesecev, kar sem se vrnil v Afriko! Ne zamerite! Ni temu molku vzrok moja površnost, rajši kopica dela, ki me je čakalo, ko sem spet zaoral v misijonsko ledino, pa neurejenost prvih mesecev, kot bo iz tegale pisemca vidno.

Pa četudi bi morda sicer hotel prej pisati, bi pri najboljši volji ne ujel primerne trenutka. Saj sami veste, kako me je že prej to moje afriško življenje docela zgrabilo. Zdaj, ko sem se vrnil, pa še bolj kot prej. Ne bom pozabil voščila, ki mi ga je dal na pot na moje počitnice v Italijo moj tukajšnji škof za zadnji Božič: "Vesel sem, ko berem, kako si si popravil zdravje. Naberí si moči čim več, kajti delo, ki te na povratku pričakuje, je več kot veliko..." Le kako do pičice se je škofova napoved uresničila!

Nisem se še dobro povrnil v Tanganjiko, ko so me že odbrali, da bi začel z novo misijonsko postajo v Kosi. Dasi tudi sem se vnaprej zavedal, kaj vse me tam čaka — vrtoglava obilica dela, vedno novi podvigi, pomanjkanje najnujnejšega, razočaranja, nesreče, skoraj gotovo kak neogibni obisk malarije in še kaj drugega — sem vendarle pogumno sprejel novo nalogo s prošnjo k Bogu, naj po vseh teh mojih naporih blagoslovi obilno Vas, častiti sobrat, vse Vaše sobrate, vse drage misijonske dobrotnike, moje ljubljene sorodnike, pa da naj bo prizanesljiv in usmiljen v moji revščini in napakah.

Letošnji praznik sv. Marka, 25. aprila

Po zaupnem klicanju na pomoč vseh svetnikov in ob razmišljanju Gospodovega povelja iz evangelija na praznik sam: "Žetev je obilna, a delavcev malo... Kot jagnjeta med volkove vas pošiljam... Oznanjajte mir po vseh domovih in kličite vsem, da se je približalo kraljestvo božje...", sem sedel na motorno kolo in odrinil v Kosi na prvi ogled. Moral sem si dokončno izbrati kraj, kjer sem namerjal pozidati šolo in misijonsko postajo; doleniti sem se moral z domačini za pomoč pri delu, najeti delavce in še kolo drugega. Iz Tosamaganga v Kosi je kakih 190 milj, se pravi čez 300 km. Pot tja je tako neznansko naporna, da slednjič ne odpove samo motor, ampak človek sam docela obnemore.

Vse kar sem si bil leta 1955 postavil, sem zdaj našel še kar dobro ohranjeno. Za zdaj deluje šele osnovna šola, od letošnjega januarja sem, ker čakamo na nova poslopja. Z nekakšnim zadoščenjem pa sem zaznal, da sta bližnjo protestantsko cerkveno prerasla že trava in plevel. In če pomislim, da so bili protestantje pred petimi leti tukaj že kar močni. Zdaj pa skoraj ne mine dan, da bi ne prišel kak protestant prosit za vstop v katoliško Cerkev! Drugi spet pa mi prinašajo otroke, da bi jih po naše krstil...

Verski položaj

Ljudje tu okrog so zvečine pogani. Protestantov je kar precej. Vedno so pred nami, vedno prvi na terenu. Tudi muslimanov ne manjka. Točnega števila katoličanov še ne poznam; jih moram šele vpisati v župnijske knjige. Mislim pa, da jih je kar precej čez dvesto. Mladih katoliških družin pa je komaj pet. Obetata pa se spet dve novi. Katehumenov je vedno več, kar mi je v veliko upanje in tolažbo. Vaških šol, ki jih v tem prvem letu podpira še župnija v Ujewi, je vedno več. Zjutraj in zvečer se kristjani, četudi so brez misijonarja, zbirajo k molitvi v šoli, kjer zaenkrat tudi mašujem in kjer mi za oltar služi kar šolska tabla. Nedeljo za nedeljo pa kakih šestdeset vernih pristopa k mizi Gospodovi. Za praznike je obhajil še mnogo več. Za binkošti sem krstil štiri otroke in šest odraslih.

Nekaj zgodovine

Ko sem bil v Italiji na obisku, so me mnogi vpraševali, kako ustanovi misijonar nov misijon. Zgodovina začetkov misijonske postaje v Kosi naj služi kot odgovor.

Že leta 1937 je p. Varetto, predstojnik misijona v Ujewa, ki je nekaj let pozneje podlegel malariji, navezal prve stike s Kosi, kakih 42 milj daleč od Ujewa (nekaj manj kot 70 km). Tam je postavil skromno šolo, ki pa je skoraj usahnila, ker so jo premočni protestanti zadušili. V poznejših letih so vedno znova spet poskušali, pa vselej brez uspeha.

Leta 1953 je novi predstojnik misijona v Ujewa, p. Gaspardone pripejpal tja učitelja-katehista Jeremija Mwilonga. Ostavil ga je samega z borimi 70 šilingi (5.700 italijanskih lir), brez vsega, v docela tuji deželi. Jeremija pa, ne bodi si ga len, je za 40 šilingov kupil star zvon. S tistim zvonom je privabil in osvojil prve štiri otroke: tri smrkave fantiče in majceno dekletce, vsi seveda še pogani. Si lahko mislimo, da se učitelj s tem kar ni in ni zadovoljil. Vaškega poglavarja je tedaj zaprosil, naj mu da dve volovski koži in potrebno lubje: iz vsega tega je napravil štiri zamorske bobne. Na enega je razbijala tudi dekle, ki je bila pozneje krščena na ime Agneza in ki je danes srečna krščanska mati s prvorojencem Rafaelom v naročju.

Ob udarcih bobnov in s pesmijo na ustnah so hodili iz vasi v vas. Ob kraju te dokaj slikovite poti se je kakih šestdeset poglavcev le dalo giniti tej veseli petčlanski pojoči družčini, pa so se od tistega dne zanaprej kar sami od sebe zapisali v šolo. In šola je cvetela iz dneva v dan bolj in bolj.

“Ti učenik,” je pozneje ves navdušen klical zmogovitemu Jeremiju poglavar Adam Ka-hemere, ki mu je dal kože za bobne, “ti si prav gotovo v te bobne skrnil kakšne čarobne zeli: nikoli bi si ne mislil, da boš doživel takšen uspeh! Nasprotno, prepričan sem bil, da bo tvoje bobnanje po vaseh en sam neznanski polom!”

1955 je tisto prvo vaško šolo pod milim nebom nadomestilo lepo, iz opeke sezidano poslopje. Poročal sem že o tem, kako sem se ubijal s tisto

zidavo, ko sem bil pomožni vikar v Ujewi. Lani v januarju pa se je šola spremenila že v osnovnico, ki jo je tudi vladna oblast uradno priznala.

Kristjanov je vedno več. Mnogi prosijo za krst. Ljudje imajo rajši katoliške kot protestantske misijonarje. Polja so zorana, posevek ponekod že gre v klasje. Tako pride zdaj trenutek, ko je treba začeti z novim misijonom, ki naj bo samostojen, nič več vezan na Ujewa. In za ta podvig so mene izbrali, mene ker sem menda... najbolj bedast. In je menda res treba, da si neumen, da se lotiš čisto sam ustvarjanja novega misijona. Še v sa-njah si ne morete predstavljati, kakšne in kolikere nadloge, pomanjkanja, odpovedi, žrtve, nezgode, naponi, težave, nasprotovanja, razočaranja, utrujenost, grenkost, skoraj do obupa daleč... čakajo misijonarja, ki so ga poslali na docela novo apostolsko polje. Tista strašna samota: sam in spet sam. Ješ, kadar in kakor pač moreš. Najnujnejšega ni. Ne zelenja, ne sočivja. Močnik in krompir, krompir in močnik, to je misijonarjeva jed, dan na dan, mesec za mesecem...

In vendar nazadnje tudi to vzljubiš. Zagotavljam vas vse, da sem iz srca vesel in zadovoljen. Bog polni naše srce s svojim neskončnim mirom, s tisto svojo skrivnostno, notranjo srečo. Vedno nam je ob strani, čutimo Ga, kako je ob nas nekako posebno očetovsko. Tako me tedaj kar nič ne pomi-lujte. Rajši molite zame, da bom zdržal do kraja in srečno dokončal to ne-majhno delo, ki so mi ga za letoš odmerili. Za bližnji november moram do-mkončati tudi že hišo za prvega učitelja in dva šolska prostora z vsemi pri-liklinami, uradom in skladiščem. Zraven pa še začasno stanovanje zame in shrambo za orodje, ki pa sem jo v dveh tednih že skončal. Za vse te gradnje pa mi je naš škof nakazal pomoč 12 tisoč angleških šilingov, se pravi — nekaj čez en milijon italijanskih lir, kakih 130.000 pezov ali 1.600 dolarjev.

Težave

Naprej sem vedel, da jih ne bo zmanjkalo. In nemalo grenkih ur so mi nanesele.

P r v a, ko sem se šel predstaviti vaškim oblastnikom in jim povedal, da je zemljišče, ki so mi ga odkazali za zidanje šole, le predaleč od vode. Da ste jih videli, kako so se skoraj užalili:

“Kaj misliš oče, da ti ne moremo pomagati? Od jutri naprej bodo vsi moški in ženske, za delo sposobni, začeli s kopanjem kanala. Prosimo te samo, da premeriš, kje naj kanal izkopljejo, kajti mi tega zares nič ne razumemo, pa da si potem sam zносиš vodo iz kilonga (globok vodnjak, ki slu-ži zamorcu za zbiranje vode v deževnih dneh), kajti mi sami nimamo pri-prav, ki so za to potrebne.”

Odmeril sem tedaj kanal. Dolg je bil kak poldrug kilometer. Drugo jutro se zbere kakih deset delavcev. Naslednje se število skrč: na pet. Tret-je jutro — nikjer žive duše več! Hitel sem tedaj na vso sapo h glavarju, da bi mu svojo nevoljo potožil in mu hkrati pokazal tudi zapisano in v dveh izvodih svečano podpisano obljubo. Pa se mi je kar v obraz zasmel-jal: “Naj si kar sam izkoplje kanal, kateri bo iz državne blagajne potem denar prejel!” Kot bi me z nožem v srce. Sirotni Afričani, ki še vedno ne umejo velikanske zmotne in duhovne pomoči, ki jo prejemaajo od misijo-

narjev, ki še vedno mislijo, da je misijonar novo breme za njih ramena. ki so naravnost sveto prepričani še kar naprej, da je tisti milijon, ki mi ga je s težavo zbral moj škof. pa oni drugi, ki so mi ga zbrale plemenite duše v dneh mojega obiska v Italiji, prišel naravnost iz njihovega žepa...

Malo potrj sicer, a ne brez poguma sem se, ker sem videl, kako docela nesmiselno bi bilo čakati na delavce, kar sam lotil kopanja jarka. Pozneje sem za denar vseeno najel nekaj delavcev. Z njih pomočjo sem potem tisto prvo delo skončal.

Seveda pa nikoli ni zmanjkalo radovednih postopačev, ki so bili na moč radodarni z nasveti: "Oče, tistemule ovinku se moraš ogniti: voda vendar ne more tam mimo... Tu zdaj je dobro: voda se bo tod bolj zagnala in kar sama od sebe zmogla tistole vzpetinico tamle spredaj...", pa še dolga vrsta takšnih in podobnih. Večkrat mi je bilo, da bi vse skupaj prav ljubeznivo poslal k vragu. Pa sem rajši stisnil zobe in na videz celo pri-trdil njih nasvetu. Potem pa sem storil, kakor sem sam menil, da bo prav.

Druga težava. Dan na dan so me nadlegovali zidarji in prosili za delo. Prav. Dogovorili smo se, pogodili za plačilo, domenili za delovni urnik. Naslednjega dne pa — nobenega nikjer. In tako dan na dan, da sem slednjič izgubil vsakršno upanje da bi sploh še mogel dobiti kje kakega delavca. Prav zato pa sem se sam samcat lotil kopanja temeljev in potem gradnje prve začasne hišice, zame in za moje orodje.

Tretja nezgoda. Pogodil sem se z nekim muslimanom, Homari po imenu, da mi bo pr'pravil in potem pekel opeko, za 50 stotink od kosa. Začel je prav marljivo in vneto. Ko pa so se muslimanovi delavci nekako u-redili in se privadili, so čez noč izginili kot bi jih vzela zemlja. Nisem več vedel, kaj naj počnem: tudi to podjetje s peko opeke je šlo rakom žvižgat. Da bi jokal, mi je bilo... A, kaj naj tožim kot otrok? Pljunil sem v roke, zavihal rokave in se opeke sam lotil. Delo se mi bo sicer pomnoži'o, sem si mislil, a stroški bodo pa le manjši: tri stotinke manj pri vsaki opeki. V teh časih tu pri nas cena opeki vsak dan raste. Prvo peko kakih 20 tisoč kosov opeke, bom prižgal v ponedeljek. Koj nato se bom lotil pr'prave druge, še večje — 30-35 tisoč opek.

Četrta preskušnja. Bedast kot sem, sem se zaletel v delo skoraj brez glave. Od osmih zjutraj pa pozno vnoč sem kar brez počitka delal, ne ozira-je se na žgoče sonce v Usangu, ki peče možgane in prinaša tamle v popoldanskih urah vrtoglavico. Seveda tako ni moglo dolgo naprej. Ponoči že nisem več mogel spati zaradi preutrujenosti. Naskočila me je prva mala-rijska mrzlica. A z delom nisem odnehal. Mrzlica pa tudi ni popustila, rajši me je pestila še bolj. Slednjič sem le legel. Še jedi si zaradi neznosne vrtoglavice in nenehnega bruhanja nisem mogel pripraviti. Tako se je tole vlekle z menoj vse tjele do praznika Matere božje Tolážnice (20. junij), ko sem obhajal dvanajsto obletnico mašniškega posvečenja. 22. junija se mi je zdelo, da se mi je obrnilo na bolje. Vzel sem pot pod noge in se na-potil v Tosamango. Na misijonsko postajo Makambako (120 km od Kosi) sem ves tresoč se od mrzlice prišel skoraj že s poslednjimi močmi. Naprej nisem mogel več. Od popoldneva tiste nesrečne srede pa vse do naslednje sobote je vročica segala čez 40 stopinj. Tako niti maševati nisem mogel. 25. junija pa me je mrzlica popustila. P. Ceschia iz Nimis, ki je slučajno potoval skozi Makambako, me je naložil na svoj "Peugeot" in me zapeljal

v Tosamagango, kjer sem se kar hitro pozdravil. A moram zdaj svoje moči še dobro okrepiti, saj me je mrzlica krepko zdelala.

Vse pa je tako lepo naneslo, da sem lahko v dneh svojega zdravljenja v Tosamaganga opravil tudi duhovne vaje, ki so bile prav takrat tam. Prejšnji teden sem se z motorjem zapeljal v Kosi, da vidim, kako gre delo naprej. 16. julija sem bil pa spet v Tosamaganga, da bi pripravil prevoz mnogih potrebnih reči. Tako sem se 25. julija spet odpravil v Kosi, da nadaljujem z začetim delom, a zdaj v povečani meri.

Pouk v muslimanstvu

Prve dni sem v Kosi iz vljudnosti in zaradi dobre sosesčine obiskal Indijce in Baludžistance, ki so se v tistih krajih zavoljo trgovine naselili. Neki trgovec se je vidno zanimal za našo vero. Potem pa je skoraj sam meni začel deliti osnovne nauke o — islamu. "Marija je Jezusova mati... Alah je edini Bog: Jezus je samo njegov prerok... Z Jezusovim rojstvom pa je takole: Mariji se je prikazal Alahov angel, ki ji je rekel: Odgrni si narahlo prsi. Marija je ponižno storila. Angel pa ji je dihnil v prsi in rekel: Prejmi moč Alahovega duha: glej, rodila boš dete, ki bo prerok Alahov med ljudmi. In Jezus je bil rojen pod drevesom..."

Prav zanimivo poslušati tega vnetega mohamedanca. Če se bom domislil, bom pozneje kdaj še kaj več o teh muslimanih povedal, kot postavljam tole, kar sem prav iz njihovih ust slišal: "Musliman ne sme kaditi. A če mora iz posebnih razlogov le prižgati tobak, se mora potem očistiti — takoj po kajenju si mora umiti zobe... Če je muslimanu ena žena premalo, naj se, da ne bo pregrešno gledal za drugimi, oženi še z drugo, pa s tretjo in, če treba, še s četrto. Štiri pa je poslednje dovoljeno število. Kdor namreč s petimi ženami živi, smrtno greši..."

Pripombe pod črto

* Za binškoži so mi naši šolarji, ki so se lotili strupene kače, katero je pot tudi v šolo zanesla, skoraj šolo podrli: segli so po opeki, po zložnih koleh, razbili dve klopi, zamazali bele stene, nametali prsti na pod in slednjič pustili žrtev samo na bojišču, ko se je še zvijala v poslednjih krčih...

* Neko jutro, ko sem meril zemljišče, ki sem si ga bil izbral za nova poslopja, sem nehote z roko zadel ob afriško rožo ukufu. Je to nekšne vrste kopriva. Kajti v trenutku sem čutil, kakor da mi vsa roka gori. Bolečina je bila naravnost neznosna. Ta rastlina ukufu zraste tudi do dva metra visoko. Njen sadež je podoben fižolu. Steblo, listi in sadeži so pokriti z neko posebno baržunasto snovjo. Prav ta skoraj nevidni puh, ki ga tudi sapa raznaša, ob samem dotiku s kožo le-to opari in vname, da ti od bolečine solze v oči pridejo.

* Vsako soboto premem ob jarku umazano perilo, ki ga nosim med tednom. Potem ga prostrem na sonce. Dober četrť ure, pa je že lepo suho in obeljeno in ga lahko že oblečem. Malo iz lenobe, malo pa zavo'jo dragocene časa nikoli ne likam. Pa se mi je namerilo, da me je nekoč noč zalotila pri pranju. Ne da bi dobro pogledal, sem povezal skupaj belo in barvano

perilo, da bi v nedeljo zjutraj vse lepo obesil na sonce. A kakšna podoba naslednje jutro! Ni sledu več o mojem belem perilu. Pač izkušnja več za samotarskega misijonarja.

Komedija zastoj

Moji najbližja je misijonska postaja Ujewa. To je tudi moj mesečni cilj, če ne za drugo, vsaj da se z zelenjavo in sočivjem založim. Ze v tistih časih, ko sem še tam deloval, so napeljali v kraju električno. Oni dan je župnik poslal neko dekletce v cerkev, naj ugasne luč, ki jo je pozabil prižgano v cerkvi. Deklica pa se je brž vrnila in vsa zmedena priznala: "Ne morem ugasniti, pihala sem na vso sapo, a luči še vedno goré..."

Misijonarja pa prime želja po smehu. In pošlje dekletce nazaj z naročilom, naj pihata še bolj. Zmedeno dekletce uboga. Pa se kot prej spet vrne in ponižno prizna, da tudi to pot ni nič opravila. Misijonar se zdaj nekako razhudi in ji oponese: "Pa si res prava, ti. Tvoje sošolke so lahko ugasnile luč, ti pa ne moreš. Le z menoj, ti bom pokazal, kako je treba!"

Oba gresta v cerkev. Župnik zdaj na terenu samem nadaljuje s poukom: "Le stopi spet na prižnico. Ko bom štel ena, dve, tri, pihni na vsa pljuča. Tudi jaz bom pomagal. Boš videla, kako bodo ugasnile luči."

Misijonar se je medtem primaknil k stikalu. Potem da dekletcu znamenje: "Ena, dve... (in mala napenja pljuča, kar le more), tri!" Deklica je na vso moč iztisnila sapo v smeri luči in zasikalo je, kot bi siknila lokomotiva. Ni čula, kako je misijonar premaknil stikalo. A luči so v trenutku ugasnile. Deklica je skoraj omahnila na tla od napore, začudenja in strahu hkrati.

Spet drug dan so se izrabilí akumulatorji. Župnik je poslal Andreja, mladeniča, ki se mu je zdel najbrihtnejši in najpodjetnejši od vseh: fant se namreč ukvarja tudi z motorji in s stroji (celo s kamionj vozi), naj lepo stvar popravi. Čez nekaj ur je fant prižgal motor in priklopil glavno stikalo. Potem pa zmagovit in veder stopi pred župnika, prepričan, da je že popravil, kar mu je bilo naročeno. Luči pa le ni bilo in je ni bilo. Tedaj pa ga vpraša misijonar: "No Andrej, kako da luči še vedno ni?" "Le potrpi, oče, luč je že na poti..."

Afriško izražanje

Pa so res čudni tile naši zamorci v svojem izražanju, v pozdravljanju, v vedenju sploh. Prvi večer, ko sem prišel v Kosi, mi je učitelj Jeremija — prav tisti, o katerem sem pravil na začetku — dejal: "Še nekaj dni, pa ti mreže ne bo več treba: komarjev ne bo več, zimebaki hizi mbili tu —" in s kazalcem in pol odprto desno dlanjo, medtem ko je ostale prste stisnil, mi je narisal v zrak lepo dvojko. Pa sem jih naslednje jutro pobil kar... šest pod docela novo mrežnico. A skoznjo bi prišel, ne bom dejal, da ravno slon, a muha skoraj gotovo; tkanina je preširoka...

Nekaj dni po tistem je njegova krepka Rustika spet rodila: srčkana sestrica se je pridružila trem bratcem in dvem sestricam pred njo. Dete sem krstil za Argentino—Srebrenko naslednjo nedeljo. Kako popoldne potem sem se razgovarjal z njeno materjo Rustiko na dvorišču njune tako

zares snažne kolibe. V tistem pa začne na vse pretege tuliti mala Argentina. Rustika se oprsti za trenutek s tisto tako vljudno in pomenljivo frazo: "Naomba ruhusa niende kuangalia malaika wangu...", kar bi se po naše reklo: "Dovoli oče, da pogledam za svojim angelcem."

"Moj angelček." Ne bom več pozabil te čudovito lepe besede. In kolikokrat sem že ugotovil, kako globoki in pozorni so Afr.čani v svojem izražanju ob vseh mogočih priložnostih, četudi se na videz zde tako strašansko robati. Kako zares krščansko čustvovanje kipi celo iz nepokvarjenih poganskih src!

Ob rojstvu otrokovem vsi čestitajo materi. Mati pa odgovarja častilcem: "Mungu amenisaidia", kar se pravi: "Bog me je blagoslovil!"

Kadar kdo v družini umrje, mati in oče odgovarjata na izraze sožalja: "Mungu (ali pa Bwana) amenifikia", kar bi se reklo: "Bog (ali Gospod) me je obiskal". Drugi spet pa čisto preprosto odgovarjajo: "Ahsanti!" (Hvala) trikrat zapovrstjo. Tudi prejšnji stavek trikrat ponove, medtem ko sežejo v roko.

Podoknica

Noč za nočjo me je zbudilo zavijanje hijene, lajanje šakalov, ki se huliijo po šolskem dvorišču in stikajo za mišmi, kačami, ali pa otožno zavijanje drugih zveri. A navkljub vsem tem novostim, dogodivščinam, čudnim prigodam — ali pa prav zato — je misijonarjevo življenje lepo, prijetno in veselo. Vsak dan nas čaka novo presenečenje; vsak dan druga novost, nova posebnost, nova zanimivost, prijetna in ganljiva.

Neko nedeljo po maši me je neka mati prijala za roko in me poprosila, naj obiščem njeno štiriletno dekletce, ki da je "amekamatwa na she-tani". Kadar koga zgrabijo kakršni koli krči, vedno ti naši črnci tako praviijo. Hočejo povedati s tem, da je nekdo "od hudiča obseden". Sedel sem na motorno kolo. Četrť ure pozneje sem bil v kolibi. Uboga Delfina! Zdaj se je vsa iztegnila, zdaj spet neznosno skrčila, pa spet zgrabila mater za vrat, objemala jo, grizla sama sebe in hotela ugrizniti še druge. Trepetalila je kot jesenski list, ki se bo zdaj zdaj odluščil od veje. Iz ust ji je silila zelena sluz... Kaj hitro sem spoznal, da tu ne gre za "hudiča", marveč za pasjo steklino, ki že nekaj let sem gospodaril po vsej Tanganjiki. Staršem pa tolažbo sem otroka blagoslovil in skupnjo z njimi na kratko pomolil, potem pa sem jim nasvetoval, naj deklico čimprej zapeljejo v bolnišnico v Mbeya, četudi po človeško gledano ni bilo nobene možne pomoči več. Že dober mesec prej je nek pes popadel malo Delfino. Steklina je zdaj z vso silo izbruhnila. Ponoči je sredi divjih in bolečih krčev izdihnila. Naslednje jutro sem se vrnil v tisto tako težko preizkušeno kolibo. Z drugimi kristjani vred sem molil tam rožni venec ter blagoslovil trupelce in grob, ki so ga po tamkajšnji navadi izkopalj zraven kolibe...

S to žalostno povestjo sklepam tole pismo, mnogo daljše, kot sem mislil, da bo. Vam in vsem in vsakemu posebej najboljše želje in zatrdila mojega nenehnega spomina. Blagoslov Gospodov z Vami. Molite zame!

Oče EMIL ČUK I.M.C.

(Pismo je pisano med 25. VIII. in 16. IX. 1960 v Tosamaganga.)

DELO ZA DOMAČI
DUHOVNIŠKI NARAŠČAJ
V MISIJONIH

Novomašnik Tomaž Pazhayampallil

Trije domači bogoslovci, ki jih vzdržujejo slovenski dobrotniki, so letos dosegli oltar. Dva kitajska salezijanca, J. Berchmans Loh in Jože Fu bila posvečena v mašnika na svetovnem evharističnem kongresu v Münchnu in sta oba darovala prvo sveto daritev 4. julija. Oba sta se vrnila na italijanske teološke fakultete, da skončata še zadnji letnik bogoslovnih študijev.

Tretji pa je bil indijski salezijanec Tomaž Pazhayampallil, katerega spremenjeno sedanje ime je P. T. Thomas. Vzdrževala ga je neimenovana dobrotnica iz Clevelanda, ki je vsa srečna doživela njegov največji dan v življenju. Dan tudi, ko je začel z dnevno sveto mašo Bogu hvalo peti in globoko hvaležen moliti za svojo slovensko dobrotnico. Poslej bo ta njegova molitev tudi njena velika opora in močna tolažba za vse tiste ure, ki čakajo vsakogar po odhodu iz solzne doline.

Sacred Heart College, Mawlai, Šilong, v Indiji

Novomašnik Thomas je bil za vzdrževanje priporočen od slovenskega misijonarja Bernika, ko je bil predstojnik semenišča Sacred Heart College-a v Mawlai. Novembra 1956 ga je označil kot "preprostega, pobožnega in nadarjenega fanta, ki ga že več let poznam". Leto dni kasneje je njegov napredek v bogoslovju takole opisal: "Tomaž Pazhayam je sijajno izdelal drugi letnik bogoslovja. Je prvi v razredu pri študiju in med najboljšimi v vedanju in gorečnosti v vsem bogoslovju." V bogoslovju je bilo takrat 57 duhovniških kandidatov.

Sam se je svoji dobrotnici v prvem pismu predstavil in iskreno zahvalil: Z izrazi hvaležnosti in bolečine Vam hitim pisati naslednje vrstice. Hvaležnost mi navdihuje Vaša zelo velikodušna pomoč za nadaljevanje mojega bogoslovnega študija, žalost pa mi narekuje Vaša vest, da ste bolni. In ko se Vam iz dna srca zahvaljujem za vse, kar zame storite, Vam s svoje strani obljubljam, moliti za Vaše namene, posebej za ozdravljenje. V svoji dnevni sveti maši, svetem obhajilu in obiskih Najsvetejšega prosim Dobrega Pastirja, da Vas blagoslovi. Bodite preprčani, da On, ki je dejal, kako bo nagradil vsakega darovalca za kozarec vode svojim učencem, ne bo ostal ničesar dolžan za Vašo velikodušnost in, ako je Njegova sveta volja, Vas bo tudi ozdravil.

Kot morda že veste, se na duhovniški poklic pripravljam med 50 drugimi bogoslovci v zavodu. Dne 7. decembra 1956 bo 7 gojencev posvečenih v duhovnike, nakar nas bodo zapustili in odhiteli na delo v Gospodov vinograd. Prepričan sem, da bodo pri svojih prvih daritvah moliti tudi za vse naše dobrotnike, ki se jih v skupnih molitvah vsak dan spominjamo. Naj Vam ob tej priložnosti zaželim srečne in svete božične praznike in vse izbrane milosti božjega Deteta. Obenem Vas ponovno zagotavljam o svojih molitvah za Vas in za Vaše namene. Vaš hvaležni Thomas Pazhayampallil."

Ob koncu marca 1958 piše, da so se bogoslovci vrnili s počitnic v Lalkynsien za novo šolsko leto. "Zelo smo srečni, da smo spet v šoli," nadaljuje, "kajti čim hitreje teko dnevi, tem prej bomo dosegli srečo oltarja. S pomočjo božje milosti upam prejeti zadnja dva nižja redova proti koncu junija. Želim Vam zelo srečno in blagoslovljeno Veliko noč. Naj vstali Kristusosi na Vas svoj blagoslov obilno. Naj Marija, Pomočnica kristjanov, katere mesec bomo kmalu slovesno praznovali, Vam ob strani stoji v vseh Vaših potrebah. Prosim, molite zame, da bi svoje dneve tu v bogoslovju preživel čimbolj plodno in goreče izrabil vsako priložnost za pripravo na svoje bodoče duhovništvo. Zelo sem Vam hvaležen za vse, kar zame storite."

Vedno bliže velikemu cilju

11. julija 1959 prosi v pismu za molitveno pomoč, da bi mogel postati vreden žrtev, ki jih kongregacija salezijancev in dobrotniki zanj doprinašajo. Takole nadaljuje: "Spominjajte se me v svojih molitvah in žrtvah. Zelo jih potrebujem, ko se bližam oltarju. Bil sem ravno posvečen v subdiakona in sem se tako obvezal živeti v celibatu vse življenje in vsak dan moliti brevir. Z božjo pomočjo in po priprošnji nebeške Matere upam postati mašnik Gospodov prihodnje leto enkrat v juniju.

Počutim se dobro in srečen sem. Imamo nekaj dni počitnic. Dne 15. junija bomo začeli ponovno s poukom. Štirinajst naših tovarišev je bilo posvečenih v duhovnike pretekli mesec. Razposlali so jih že ne delo v razne kroje v Indiji. Prepričan sem, da so se v svojih novih svetih mašah spomnili svojih dobrotnikov in da nadaljujejo z molitvami zanje tudi zdaj. Še drugo veselo vest imam za Vas. Dvaintrideset novih tovarišev je prišlo v Mawlai in bodo začeli takoj s študijem teologije. Sedaj nas je skupno 72. Upamo, da bo-

mo vedno močnejši, ker se naša kongregacija v Indiji dobro razvija. Bogu hvala! Seveda, ko naše število raste, pa narašča tudi odgovornost in obseg našega dela. Zagotavljam Vas o svojih ponovnih molitvah za vse Vaše namene. Prosim, da si zdravje utrdite in da vdano prenašate križ, ki Vam ga Bog dopušča v večjo Njegovo slavo in v dobro neumrjočih duš."

8. decembra spet sporoča dobrotnici, da je bil po končanih duhovnih vajah pravkar posvečen v diakona na ta prelepi praznik Brezmadežnega Spočetja. Hvaležno se spominja svoje dobrotnice pri oltarju in v svetem obhajilu, na ta svoj veliki dan še v posebni meri. Omenja tudi, da se bodo bogoslovci sedaj malo razšli: eni odhajajo na različne fare, drugi v Leitkynsev, nekateri pa ostanejo kar v Mawlai. Letne počitnice se namreč pravkar pričenjajo in semeniščniki se bodo vrnili spet za začetek novega šolskega leta, 15. februarja, vsi skupaj v bogoslovje v Mawlai. Za božična voščila dodaja: "Želim Vam zelo srečne in svete božične praznike in blagoslovljeno novo leto. Naj božje Dete rosi na Vas svoj blagoslov. Vsak dan molim za Vas. Prosim, da se me še naprej v molitvah in žrtvah spominjate, da dosežem duhovniški poklic. Zelo sem Vam hvaležen za vse, kar zame napravite. Naj Vas božje Srce blagoslavlja in Marija, Pomočnica kristjanov podpira vsepovsod in vselej."

Novomašnik bod' pozdravljen, od Boga si nam poslan!

Misijonar Bernik je 15. junija 1960 sporočil kratko: "Upam, da ne zamudim z veselo novico. Bogoslovec Tomaž Pazhayam bo posvečen v duhovnika tu na jugu prav v zavodu, kjer sam delujem, dne 2. julija. 3. julija, ki je med sirsko-malabarskimi kristjani praznik sv. Tomaža, (je tudi novomašnikov god), bo zapel novo mašo. Ob slovesnosti bomo že poskrbeli za nekaj fotografij in pa za novomašnikove podobice."

17. junija se novomašnik oglašča svoji dobrotnici: "Prav danes sem dokončal zadnji izpit. Jutri bomo začeli osemdnevne duhovne vaje. 25. junija pa bomo odšli iz tega zavoda, kjer smo dokončali študij. Enajst nas je vseh. Trije bodo posvečeni tu v šilongu 26. junija. Posvetil jih bo škof Ferrando S.D.B., ki je ordinarij šilongske škofije. Ostali pa, ki pripadamo provinci Madras, bomo odšli dol v Yercaud, Salem district, kjer nas bo posvetil škof iz Salema 2. julija. Predstojniki so letos tako odločili, da bodo lahko vsaj nekateri naših sorodnikov, ki so iz Kerale ali Madrasa, prisotni pri posvetitvah. Tako Vam sporočam, da bom 2. julija posvečen v mašnika. Želim, da bi Vi bili lahko priča mojemu posvečenju. A predaleč ste. Prepričan pa sem, da boste v duhu z menoj. Obljubljam, da se Vas bom spominjal prav posebno pri novi maši, in pri vseh, ki bodo tej sledile. Mnogi nam pošiljajo čestitke. Toda dejansko bi lahko čestitali našim dragim dobrotnikom, ki so nam pomagali doseči milost oltarja in mašniškega posvečenja."

Zares iskreno Vas zahvalim za vse, kar ste zame in za salezijansko pokrajino južne Indije storili v prejšnjih letih. Veselite se zdaj, kajti enemu ste že pomagali, da je dosegel duhovniški poklic. V Vašo molitev se priporočim za te dni še v posebni meri, da bi Bog blagoslovil moj poklic in moje

Od slovenske dobrotnice v bogoslovju vzdrževani indijski novomašnik pri prvi sveti daritvi.

duhovniško delovanje. Kako je z Vašim zdravjem? Naj Bog blagoslavlja Vas in vse Vaše drage."

V prvem delokrogu

13. avgusta piše novomašnik Thomas svoji dobrotnici že s svojega prvega službenega mesta. "Prejel sem Vaše voščilo ob priložnosti mojega mašniškega posvečenja ter tudi lepo vsoto desetih dolarjev, ki ste jih priložili. Za oboje se Vam najlepše zahvalim. Kakor sem Vam že pisal, Vas ponovno zagotovim, da sem se Vas posebej spominjal na dan nove maše in da bom isto storil vsak dan, ko mašujem.

Sedaj sem nameščen v tem semenišču v Yercaudu, kjer učim in skrbim tudi za gmotne zadeve tega bogoslovja. Lepo Vas prosim, da še naprej molite zame, da bom vedno svet in dober salezijanski duhovnik.

S ponovno zahvalo za vse, kar ste storili zame in z zagotovilom, da se Vas bom vsak dan spominjal tudi v bodoče v posebnem mementu pri vseh svetih mašah, sem Vam hvaležni misijonar P. T. (Thomas Pazhayampallil)."

15. septembra dodaja misijonar Bernik v pismu novomašnikovi dobrotnici še naslednje: "Že nekaj let je, kar sem izvedel od g. W. o Vas in Vaši misijonski vnemi ter dobrosrčnosti do našega bogoslovca, zdaj duhovnika

Tomaža. Prav rad se poslužim te priložnosti, da se Vam tudi jaz oglasim in se Vam prav lepo zahvalim za tako požrtvovalno pomoč, ki je pomogla Tomažu do duhovniškega posvečenja. Njega poznam zadnjih sedem let. Je bil vedno prvi v učenju in v vedenju. Zato so ga predstojniki takoj poslali na odgovorno mesto v tem semenišču. Vse kaže, da bo mnogo dobrega storil med rojaki za širjenje božjega kraljestva v Indiji.”

Domači naraščaj

In nadaljuje misijonar Bernik: “Naše misijonsko delo v tej veliki državi je v tem, da Cerkev postavimo takorekoč na indijske noge. . . V veliki meri vodijo tukajšnje škofije indijski škofje. Pa tudi indijskih duhovnikov je že štirikrat več kot tujih. Seveda bi bilo dela dosti, četudi bi jih bilo desetkrat več.

Sem že kakih 26 let v Indiji. Pred petimi leti sem šel kot indijski državlján na kratek obisk v Slovenijo, kjer imam še mamo in tri brate. Dva sta padla kot žrtvi komunizma, enega pa so odvedli Nemci”.

Salezijanci imajo zdaj v Indiji v hitro se razvijajočih postojankah, ki delajo predvsem z mladino, enega nadškofa, štiri škofe in tri družbene province — od teh dve na severu, ki so ju ustanovili nedavno tega iz ene prejšnje — s 600 salezijanskimi duhovniki in brati.

Poleg bogoslovja v Mawlai je še semenišče v Yercaudu, o katerem dne 9. oktobra 1960 poroča misijonar Bernik: “Zavod, kjer zdaj delujem, je številčno močan. Imamo nad 70 mladih fantov, od katerih je 22 novincev in 50 sobratov klerikov. Ti pa so še daleč od duhovniškega posvečenja. Nekateri deset, drugi osem ali pa 9 let. Za takšne ni lahko dobiti dobrotnike, ki bi bili pripravljeni plačevati vzdrževalnino zanje do nove maše. Hvala Bogu, da tu v južni Indiji, posebno v krajih, kjer so delovali in trpeli apostoli in misijonarji kot sv. Tomaž, sv. Frančišek Ksaverij, sv. Janez Brito in drugi, duhovniških poklicev ne manjka. Za njihovo vzgojo in vzdrževanje je pa treba tudi prositi vsevprek. Pa je tudi božja Previdnost na delu tako, da tudi dobrotnikov ne manjka, dasi jih nikoli ni preveč.”

Beseda zahvale

“Misijonska nedelja je pred durmi,” nadaljuje misijonar Bernik. “Medtem, ko se prav v teh dneh misijonski dobrotniki in prijatelji ter dobri verniki sploh še posebej spominjajo v molitvah in osebnih žrtvah na misijone, ne smemo mi misijonarji pozabiti na vse one dobre in požrtvovalne duše, ki nam duhovno in gmotno pomagajo. Še večjo hvaležnost pa dolgujemo tistim, ki vodijo misijonsko akcijo v zaledju ter tako stanovitno netijo vne-mo in navdušenje za misijonsko stvar. Med slovenskimí misijonskimi organizatorji imate vsekakor prvenstvo Vi, gg. lazaristi! Z g. Kopačem sva si znanca iz otroških let, ker sva oba iz škofjeloške okolice. Gospoda Lenčka sem spoznal na ljubljanski klasični gimnaziji. Vas pa po Kat. misijonih, ko ste potovali na Kitajsko in potem zaoralj; na terenu. Pred leti pa sem imel srečo, stopiti z Vami v pismo zvezo. Lahko rečem, da sem pogosto mislil na

Vas. Posebej še letos ob priložnosti tristoletnice smrti sv. Vincencija Pavelskega. Naj Vas dobri Bog na priprošnje vélikega sv. Karla obilo blagoslovi, posebej pri Vašem delu v semenišču. S ponovno zahvalo za vse, kar ste storili zame in za naše bogoslovce in z obljubo za vsakdanji memento pri sveti maši, Vas najlepše pozdravlja Vam hvaležno vdani PAVEL BERNIK S.D.B.

Naj bodo vsem številnim dobrotnikom, ki podpirajo kakega domačega bogoslovca v misijonskih deželah, besede indijskega novomašnika in misijonarja Bernika v vzpodbudo in tolažbo. Kar Bogu darujemo v ta namen, je bogato, z večnimi obrestmi nam samim v dobro naloženo. Cilj te akcije je pospešiti hitrejše zbiranje denarnih virov, ki so poleg naših molitev neobhodno potrebni za vzgajanje semeniščnikov in formacijo domačih bogoslovcev v svete, modre in vplivne duhovnike v poganskih deželah; za gradnjo številnejših semenišč za nad 30.485 semeniščnikov v misijonskih deželah, kjer študirajo v 442 semeniščih. Letni stroški za njihovo vzgojo so trenutno povprečno nad 8 milijonov ameriških dolarjev.

Odkar so Katoliški misijoni začeli objavljati članke o akciji za vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonih, sta se že oglasili dve neimenovani novi dobrotnici iz Clevelanda. Prvo enoletno vzdrževalnino je dobil o. Cukale za bogoslovca Michaela Baptista v indijskem velikem semenišču za škofijsko duhovščino. Druga pa bo odposlana v kratkem v eno misijonskih dežel, kjer so potrebe za pomoč velike.

Molimo in upajmo, da bo božji Misijonar še mnoge bralce in prijatelje Katoliških misijonov in slovenskih misijonarjev nagnil, da tridesetim dose-danjim dobrotnikom čim hitreje in čimbolj velikodušno slede.

(Poroča Karel Wolbang C.M., U.S.A.)

CENJENIM NAROČNIKOM!

Letnik 1960 smo dokončali. Izpolnili smo, kar smo obljubili, težav ni manjkalo, zlasti ker se je tisk v tem letu zelo podražil. Predno nastopimo novi letnik, se zahvaljujemo vsem tistim naročnikom, ki so naročnino že poravnali, ostale pa lepo prosimo, da čim prej izpolnijo svojo naročniško in misijonsko dolžnost, ki so si jo prostovoljno sami naložili.

Uredništvo in uprava

“KATOLIŠKIH MISIJONOV”

CERKEV V LETU 1960

SESTAVIL STANISLAV BOLJKA C.M., ECUADOR

(Nadaljevanje in konec.)

AMERIKA

Evropski narodi pošiljajo že dolga stoletja del svojega prebivalstva v Ameriko. Nemce kot Italijane, severne kot južne Slovane, pa seveda Špance in Angleže srečujemo povsod. Čeprav je Amerika sprejela toliko tuje krvi, se njen obraz dosti ne spreminja: začeni z Mehiko proti jugu je indijansko-latinski, severno od Mehike pa angleški. Nekaj milijonov Francozov v Kanadi je po načinu življenja bližje anglosaksoncem kot pa latincem.

Ameriških republik je 22. V Srednji Ameriki jih je precej kar na kupu. V vsakem pogledu bi prišlo prav, če bi se združile v eno državo. Saj govore isti jezik, imajo isto zgodovino in iste težave s sosedi. Ker se med seboj ne razumejo, namenjajo večji del vsakoletnega proračuna za orožje in se ne zmenijo, če jim istočasno manjka obleke, hrane, cest itd. Tako majhne države skoraj ne morejo organizirati zunanje trgovine; če bi se jih pa več združilo, bi lahko marsikaj napravile. Ecuador in Peru se že skoraj 20 let prepirata za nekaj tisoč kv. kilometrov amaonske zemlje. In vendar na tem ozemlju živi komaj par tisoč Indijancev, katerim se beli ne upajo približati. Vsaj danes je to sporno ozemlje brez vrednosti in bo verjetno še dolgo časa. In da branita ta pragozd, ki sedaj nima nobene vrednosti, imata obe državi na mejah okrog 100.000 vojakov!

V vseh 22 republikah je vera krščanska. Razen USA in Kanade so vse skoraj v celoti katoliške.

Čeprav so severnjaki verjetno že v 12. stol. prišli do ameriških obal, velja za pravega odkritelja Krištof Kolumb in z njim Španci. Ti so prinesli celini tudi svojo vero, ki je katoliška. Krištof Kolumb je jasno povedal, kakšne namene je imela Španija z osvajanjem novega sveta: "V imenu njunih veličanstev vzamem v posest te dežele in izjavljam, da pripadajo Španiji. Priznam prebivalcem iste pravice, kot jih imamo mi. Želim, da se nauče našega jezika in sprejmejo našo vero v večjo slavo božjo in tako spolnijo voljo naših vladarjev."

Španci in Portugalci so pustili svoj pečat v južnoameriških republikah in tudi v Filipinih v Aziji. Nihče ga ne bo mogel izbrisati.

1. BRAZILIJA

Ta država, ki je skoraj tako velika kot Kitajska, smatra za svojo mater Portugalsko. In portugalski jezik govori več kot 60 milijonov Brazilcev, ki pripadajo vsem rasam sveta. Črnci so posebno v nekaterih mestih številni. Japoncev je čedalje več. Italijani in Španci prihajajo leto za letom.

Novo glavno mesto je Brasilia in se nahaja približno v sredini države. Río de Janeiro je bilo za večino notranjih predelov preveč oddaljeno.

Glede na število krščenih je Brazilija prva katoliška dežela na svetu: 53 milijonov. Ima 140 škofij ali vsaj samostojnih verskih okrožij. Vendar je

tako veliko število katoličanov zelo slabo oskrbovano. Za 53 milijonov duš je samo 9.400 duhovnikov, nič več, kot jih imajo Holandci za štiri milijone. In zanimivo je, da je med 9.400 duhovniki, ki delujejo v Braziliji, skoraj 1.000 Holandcev. Da bo brazilska Cerkev res mogla oskrbovati svoje vernike, se bo moralo število duhovnikov vsaj petkrat pomnožiti.

Ne mislimo reči, da med Brazilci ni mnogo dobrih katoličanov. Evharistični kongres leta 1955 je pokazal, da imajo mnogo dobre volje. Nekateri redovi, kot jezuiti, se skušajo zasidrati in pomnožiti v tej deželi, ki bo brez dvoma imela veliko bodočnost tako v Ameriki kot v svetu. Vendar so dosedanji uspehi kot kaplje v morje na tem neizmernem ozemlju, ki meri 8 milijonov kv. kilometrov. Kako naj Brazilci žive in umirajo kot katoličani, če je pa dostikrat treba potovati 50 in več kilometrov do najbližjega duhovnika.

V Braziliji živi okoli dva milijona protestantov in njih število se dviga. Tudi špiritisti so se dobro organizirali. Kjer ni nikogar, da bi jim ponudil resnico, se ljudje odločajo za to, kar ima vsaj videz resnice.

Japonce smo že omenili. V Braziliji jih je 400.000 in se drže nekam zase. Cerkev je zanje veliko napravila, saj jih je več kot polovica sprejela katoliško vero (250.000). Bog daj, da bi tudi iz njihovih vrst prišlo veliko duhovniških poklicev!

Cerkev, kateri je pomagala država, je, kot praktičen zaključek evharističnega kongresa, hotela rešiti vprašanje 600.000 oseb, ki so v predmestjih Río de Janeiro živele v nečloveških razmerah. Evharistija je ljubezen, je poudarjal znani pomožni škof iz Río de Janeiro Herder Camara. Če smo praznovali praznik ljubezni, morajo za to zvedeti tisti, ki so do sedaj živeli brez ljubezni. In res so v nekaj letih brazilski katoličani ogromno napravili za te brezdomce. Ljubezen pa ne sme počivati. Potrebe so vsak dan nove.

2. ARGENTINA

Argentinci se hvalijo, da so vsi evropskega izvora: večina španskega in v zadnjih letih italijanskega. Nemcev, Slovanov in drugih ne jemljejo v poštev. Bivalcev je okrog 20 milijonov.

Argentina je gotovo ena najbolj bogatih, če ne najbogatejša južno-ameriška država. In ker so razdalje manjše in sredstva večja, se je do zadnjih časov zdelo, da je bilo vse bolj urejeno kot pa v Braziliji. Ker pa so pod Peronovo vlado preveč razmetavali, je dežela prišla v gospodarsko polomijo. Vrednost pesa je v primeri z dolarjem neverjetno padla. Sedanji predsednik Frondizi ne more biti ponosen na dediščino, ki jo je prejel od svojih neposrednih prednikov. In ne samo to. Peron hoče še vedno vladati s pomočjo številnih pristašev, ki vznemirjajo javno življenje. Tudi za Cerkev položaj ni prijeten. Šolsko vprašanje in zlasti ustanovitev katoliških univerz, proti katerim so bile organizirane masovne manifestacije, je dokazalo, da je mnogo Argentinec, ki ne marajo, da bi jih Cerkev vzgajala.

Narodni evharistični kongres v Córdoba, naj bi bil kongres sprave med Argentinci. Res ljubezen bi tudi v Argentini prav prišla. Cele mestne četrti v Río de Janeiro pričajo, da Brazilci po svojem kongresu niso ostali samo pri besedah. Glede Argentine pa res ne vemo, kaj bi rekli.

V oktobru so za področje Buenos Airesa in okolice, ki obseže 7 milijonov duš, organizirali veliki misijon, na katerem je pridigovalo nad 1.500 misijonarjev. Pravijo pa, da najpotrebnejših spreobrnjenja domala ni pritegnil.

Velika in bogata Argentina se mora zatajevati, pritrgovati, če hoče znova vstati. Klicati k zatajevanju, ni prijetno. Ker Frondizi kliče k zatajevanju, mu nekateri zamerijo. In vendar bo ravno zatajevanje tudi za Argentino "zveličavno".

Duhovno je Argentina nekoliko na boljšem kot pa Brazilija. Saj ima blizu 5.000 duhovnikov za 20 milijonov prebivalcev. Vendar pa samo višje število duhovnikov še ne pomeni, da je argentinski katolicizem na splošno zares živ. Koliko odstotkov prebivalcev Velikega Buenos Airesa res spolni velikonočno dolžnost? Če so cerkve ob nedeljah polne, s tem še ni rečeno, da polovica prebivalcev, še tretjina ne, hodi k nedeljski službi božji.

3. URUGUAY

Med Argentino in Brazilijo živi narod, ki je res majhen, zlasti še, če ga primerjamo z velikanoma na severu in jugu. Tudi Urugvajci so vsi "beli". Primerjajo to državo s Švico. Tam je mnogo shodov, mednarodnih zborovanj, trgovina se obnese in pa v miru hočejo živeti z vsem svetom. Morda bi res mogli reči nekaj podobnega o Uruguayu.

Prebivalcev je 2.700.000 in velika večina je katoliška. Duhovno so pa bolj opredeljeni kot v Argentini in Braziliji. Tisti, ki so katoličani, so zares katoličani, tisti, ki niso, se pa tudi pokažejo sovražne veri. Duhovniških poklicev je malo, a kar jih je, so zelo dobri. Mlačne vode Urugvajcem niso všeč.

Tudi v uruguajskem gospodarstvu je zadnja leta nekaj zaškripalo. Ker Urugvajci tega niso bili vajeni, so se pričeli vznemirjati.

4. Č I L E

Med Andj in Tihim oceanom je ozek, a tisoče kilometrov dolg pas zemlje: Čile. Ves Čile je ob morju, skora bi rekli: na morski obali. Podnebje je mrzlo na jugu in zelo vroče na severu, kjer le redko dežuje. Čile je z Ekvadorjem, Kolumbijo med tremi južnoameriškimi državami, ki imajo največ duhovniških poklicev. Samo za Čile je pa značilno, da precej poklicev prihaja iz vrst dijaške in visokošolske Katoliške akcije. So to poklici, ki so bolj dozoreli kot pa oni, ki prihajajo iz malih semenišč. Čilska duhovščina je precej dobro izobražena. Je pa včasih nekaj razlikovanja med "višjo in nižjo duhovščino". Višja duhovščina prihaja iz bogatejših družin in skoraj izključno pripada redovnemu kleru, zlasti jezuitom.

Izven svoje domovine sta znana dva Čilenca: jezuit Hurtado, ki je mnogo storil za trpeče, in pa pesnica Gabriela Mistral, ki je za svoje pesniško delo prejela Nobelovo nagrado. Krščanska vera je navdihnila mnogo njenih pesmi.

5. PARAGUAY

Paraguajske redukcije, kjer so Indijanci srečno živeli pod vodstvom jezuitov, vojna z Bolivijo, v kateri je toliko Paragvajcev izgubilo življenje, in pa sedanji politični položaj, ki ga z močno roko obvlada general Stroessner, bo približno vse, kar večina bralcev ve o tej državi.

Paraguay, čeprav meri 400.000 kvadratnih kilometrov, nima veliko več kot en milijon prebivalcev. V nekaterih provincah žive samo redko naseljeni Indijanci.

Paraguajci so katoličani in sami pravijo, da dobri. Krščeni so res skoraj vsi. Ker ni dosti duhovnikov, je pa tudi tam versko življenje precej na tleh. Vroče podnebje in pogoste padavine, ki priključijo iz zemlje, ki je dosti ne obdelujejo, vse potrebno, tudi vplivajo na versko življenje.

Med Paraguajci je bela rasa pustila bolj malo krvi. In prav zaradi tega je njih značaj teže razumljiv za drugorodce.

6. BOLIVIJA

Je to najbolj revna med južnoameriškimi državami. Odstotek nepismenih je največji. Pod zemljo ima mnogo bogastva, a od tega imajo koristi le nekateri. Peščica bogatih izžema na tisoče in tisoče Indijancev, ki delajo v rudnikih. Plačajo jih malo. Tako malo, da ne morejo živeti človeka dostojno življenje. In še tisto malo, kar dobe v soboto, zapijejo ob nedeljah. V takih okolščinah komunisti nimajo težkega dela.

Skoraj vsi Bolivijanci so krščeni v katoliški Cerkvi. Vendar pa je domače duhovščine zelo malo. Z dušnim pastirstvom in šolstvom se ukvarjajo tudi redovniki: redemptoristi, frančiškani, salezijanci, maryknolci. Tudi nekateri škofje so tujega izvora.

Oblasti imajo radioodajno postajo, s katero hočejo kulturno in versko dvigati Indijance. Sistem poučevanja je zanimiv in se je dobro obnesel v Kolumbiji. Tudi Mehikanci poskušajo nekaj podobnega.

Pravijo, da se bolivijski Indijanec, ki dela v rudnikih, ne zna smejati. Ne vemo, če je to res. Gotovo je pa da njih življenje ni veselo. Ko potnik pristane za nekaj minut na letališču v La Paz, ki je bolivijsko glavno mesto, opazi celo vrsto beračev, ki se zaletajo proti njemu. Uradniki letalske družbe jih odganjajo na vse načine. Za Indijance še ni letal, in zdi se, da tudi miloščine ne.

7. PERU

Peruancev je 10 milijonov in skoraj vsi so katoličani. Duhovnikov domačinov je malo in vsaj včasih se tisti med njimi, ki žive zelo osamljeno, vračajo v primitivno življenje svojih vernikov. Tuji duhovniki so pa številni: misijonarji presv. Srca, jezuiti, lazaristi, salezijanci. In vendar jih je še veliko premalo. Koliko jih je, ki bi zlasti na deželi; želeli prejeti kruh božje besede in zakramente, a jim jih nihče ne da. Je res nerazumljivo, da ti zapuščeni verniki, ki včasih po več let ne vidijo duhovnika, ohranijo vero. Samo od časa do časa gre v najbolj oddaljene kraje kak misijonar, ki bo krstil in poročal. Pripovedujejo, da ponekod verniki, vsi obupani, ker misijonarja toliko časa ni bilo na spregled, zaprejo prvega, ki se prikaže, in ga ne puste naprej, dokler vsaj za silo ne pouči otrok in spove odraslih. V te dežele naj bi šli tisti duhovniki, ki res nimajo dela ali pa vsaj pravijo, da ga nimajo.

Peru ima lepo prestolnico Limo z več krasnimi cerkvami v kolonialnem slogu. Mesto ima nekaj nad milijon prebivalcev, ki so skoraj vsi katoličani. Duhovniških in redovniških poklicev je pa strašansko malo. Kakšen je vzrok, da ti ljudje ne sprejmejo božjega klica? Kako je mogoče, da v deželi svete Roze limanske, ki je šla tako daleč v žrtvovanju, med mladino ni več smisla za žrtev?

8. EKVADOR

Po ozemlju in prebivalstvu je to ena najmanjših južnoameriških držav. Velika je razlika med goratimi predeli in obalo. Na gorah je boj za živ-

ljenje trši in vera se je ohranila tudi tam, kjer ni bilo stalnih duhovnikov. Na obali je pa vroče, življenje je manj zahtevno in čeprav je tudi tam ljudstvo verno, bolj malo živi po veri. Dokaz: v nekaterih župnijah je večina otrok nezakonskih. Še civilno se ne poroče, kaj šele cerkveno! Duhovniških in redovnih poklicev skoraj ni. V nadškofiji Guayaquil so duhovniki po večini tujci. V velikem semenišču ima ta nadškofija le enega bogoslovca. . . Vendar pa je tudi tam ljudstvo verno, samo da jim je vera le bolj čustvo kot pa življenje. Na ulicah polmilijonskega mesta, ki je Guayaquil, bo duhovnika ali redovnico pozdravilo veliko ljudi: zlepa se ne bo kdo obregnil ob njiju. Ob petih zjutraj je v jezuitski cerkvi sv. Jožefa na stotine ljudi, povečini moških, ki gredo na delo. Česa bi bili zmožni ti ljudje, če bi bili versko zadostno oskrbovani! Ekvadorjanska "sierra" (gorski predeli) je pa drugačna. Duhovniških poklicev je toliko, da je Ekvador, čeprav tudi tukaj še vedno manjka duhovnikov, glede njih na prvem mestu v Južni Ameriki. Za mala semenišča fantov ni treba iskati, ker se jih vsako leto preveč prijavi.

Kar zastruplja sožitje med Ekvadorjanci in škoduje njih verskemu življenju, je politika. Vsako leto imajo kake volitve in par mesecev pred njimi večina govori samo o njih. Če stopiš na katerokoli prevozno sredstvo, si lahko prepričan, da bodo govorili o kandidatih. In potniki ti bodo natančno pregledali obraz in če mogoče, še oči, da bi uganili, za koga si. Ti ljudje imajo politično strast v krvi. Tudi duhovniki in redovnice menda ne spijo dosti zadnje dni pred volitvami. Politični boji ovirajo razvoj dežele, ki izvaža toliko banan, kave in kakao, da bi bila lahko bogata. Vendar pa ni, ker tistim, ki so trenutno na vladi in bi radi dvignili blagostanje, nasprotujejo tisti, ki so v opoziciji, čeprav je očitno, da zaradi tega vsi trpe.

9. KOLUMBIJA

Kolumbija je večja, bogatejša in bolj napredna kot Ekvador. Tudi v Kolumbiji je treba razlikovati med goratimi in obalnimi provincami. Kar smo rekli o razlikah v verskem življenju med obalo in notranjostjo v Ekvadorju, moramo ponoviti glede Kolumbije.

Kolumbijski katoličani so mnogo žrtvovali in še žrtvujejo, da kulturno in versko dvignejo kmečko prebivalstvo in zlasti Indijance. Preprost duhovnik Salcedo je imel s svojo radiooddajno postajo genialno zamisel. Začel je skromno in sam. Kar je imel, ni bil denar niti sodelavci, ampak velika ljubezen do bližnjega in zlasti do svojih nevednih rojakov. Ko so cerkveni predstojniki videli, da bo radio v Sutatenza nekaj resnega, so mu pomagali. Ker se je na tisoče in tisoče Kolumbijcev s pomočjo radia naučilo brati in pisati, so na to delo postale pozorne tudi nekatere mednarodne kulturne organizacije in so podprle ustanovo. Salcedo, ki je svetni duhovnik, z delom nadaljuje. Je še mlad, morda štiridesetletnik. Njegova radiooddajna postaja je danes središče versko-kulturnih prizadevanj kolumbijske Cerkve. In mreža se vedno bolj razteza. Vsako leto je več zanimanja za Sutatenzo in ne samo v Kolumbiji, ampak tudi v sosednjih državah kot so Venezuela in Ekvador. Programi so zelo skrbno pripravljani, saj pri njih sodeluje cela vrsta strokovnjakov.

Kolumbija, ki ima 28 škofij, je glede organizacije cerkvenega življenja na prvem mestu v Južni Ameriki. Ima precej svojih duhovnikov in je glede poklicev takoj za Ekvadorjem. Vendar pa prosi tudi drugod. Kolumbijski

škofje z veseljem priznavajo, da imajo evropski duhovniki več skušenj, in jih prosijo, naj pridejo z njimi obogatit kolumbijske. Glede tega so veliko bolj "odprti" kot marsikje drugod. Švica je pred kratkim "posodila" Kolumbiji 20 duhovnikov, ki so strokovnjaki v različnih vprašanjih.

In sence? Nikjer jih ne manjka. Omeniti moramo krvava obračunavanja med liberalci in konservativci. Uradna poročila pravijo, da je v njih izgubilo v desetih letih življenja 300.000 ljudi. In vendar so pripadniki obeh strank katoličani, tudi liberalci. Sedanji liberalni predsednik Alberto Lleras pogosto prejema svete zakramente.

Kolumbijska Cerkev, ki šteje 12 milijonov katoličanov med 13 milijoni prebivalcev, stalno vzpodbuja k miru.

10. VENEZUELA

Je to dežela petroleja, in kjer je petrolej, ne manjka dohodkov. Seveda to še ni pogoj, da so dohodki pravično razdeljeni in da je blagostanje splošno. Če je glavno mesto Caracas pred 15 leti imelo 150.000 prebivalcev in jih ima danes en milijon, je gotovo, da je na tolik porast v tako kratkem času vplivalo "tekoče zlato". Caracas je vele mesto, morda še preveč moderno v nekaterih predelih, a je tudi kraj, kjer tisoči prebivalstva nimajo dostojnega stanovanja. V Caracasu živi skoraj 40.000 severnoameriških državljanov, ki so šli tja, ker so upali na dober zaslužek. Bogastvo nekaterih tudi v Venezueli pomeni revščino drugih.

Naj omenimo tudi politični položaj, ker skoraj vedno vpliva na razvoj cerkvenega življenja. Venezuela je ena izmed "nemirnih" dežel. Revolucije so pogoste. Sedanji predsednik Rómulo Betancourt hoče biti "predsednik vseh Venezuelčanov". Zdi se pa, da nekateri njegovi podaniki ne marajo zanj.

Za nekaj mora Cerkev v Venezueli biti hvaležna Betancourtu: na njegov poseg se je država odrekla "patronatu", kar je pomenilo vmešavanje države pri imenovanju škofov.

Venezuela ima zelo malo svojih duhovnikov. Tuji misijonarji vodijo kolegije, župnije in semenišča. Upajo, da bodo s katoliškim šolstvom dosegli kaj več duhovniških poklicev.

11. PANAMA - COSTARICA

Za Panamo je kanal največji vir dohodkov, a tudi najhujša narodna bolečina. Amerikanci dobro plačujejo, a njih prisotnost na panamskem narodnem ozemlju ponižuje.

Versko je Panama katoliška. Duhovnikov domačinov skoraj ni. Sam panamski nadškof je tuje narodnosti, holandski lazarist. Precej ameriških duhovnikov dela bodisi na župnijah, bodisi v učnih zavodih. Na versko življenje tudi v Panami vpliva podnebje.

Vsaj tisoč ladij plove pod panamsko zastavo, kar je spet velik vir dohodkov za državo. Vendar se nikjer dosti ne pozna toliko stalnih dohodkov. Dežela je revna, v notranjosti ni cest. Kaj napravijo s tolikimi dolarji?

Costarica je v mnogočem različna od Paname. Versko življenje je lepo organizirano in duhovščina je izobrazena in goreča. Prebivalstvo je po večini "belo" in delavno.

12. NICARAGUA

V Nicaragui že dolgo časa vlada družina Somoza. Eden od te "vladarske" družine je pred par leti umrl nasilne smrti, a ga je takoj nasledil sin.

Prebivalci so vsi katoličani (1.250.000). Lansko leto so v Nicaragui odprli katoliško univerzo, ki bo služila vsej Srednji Ameriki. Je bila že res potrebna. Z njo se bo vsaj nekoliko zaježil vpliv ene najbolj protiversko usmerjenih univerz v latinski Ameriki, ki že poldrugo stoletje obstoja v mestu León (Nicaragua). Ker je dežela zelo zaostala (50% je nepismenih) in je malo duhovnikov, se tudi versko življenje ne more razviti.

13. SALVADOR - HONDURAS - GUATEMALA

Kot nekaj drugih držav, dobivajo tudi te tri večino svojih "državnih" dohodkov od "United Fruit Company". Ta vsemogočna gospodarska organizacija "vlada" v nekaterih manjših latinoameriških državah. Od časa do časa kdo protestira ali celo začne z revolucijo, potem pa gre življenje svojo pot naprej. Dvoje je treba vzeti v poštev: male srednjeameriške države nimajo dovolj sredstev, da bi same mogle organizirati izvoz naravnega bogastva kot je sadje, kava, kakao. Tuja gospodarska ustanova se jim ponudi, da jim bo napravila uslugo: izkoriščala bo nasade, a dala državnim zakladnicam vsako leto lepe milijone... Seveda bo tudi sama zaslužila; včasih toliko, da si ne bo upala povedati... Finance teh držav zavise od tega, kar jim plača United Fruit Company. Če ne plača, država ne more plačati ne uradništva ne vojske, kar pomeni revolucijo. Je torej v nekem pogledu res, da ameriški kapitalisti vladajo. Če so nezadovoljni z enim ali drugim državnim poglavarjem, ga gotovo vržejo s tem, da ne plačajo določene vsote...

V duhovnem oziru so vse tri države, ki jih omenjamo, na slabem. Tudi tukaj skoro ni domače duhovščine. Če je v mestih versko življenje vsaj za silo organizirano, so pa na deželi župnije samo po imenu, brez duhovnikov. V Guatemali pride teoretično na vsakega duhovnika 10.000 vernikov. Če pa odštejemo duhovnike, ki zaradi starosti ali bolezni ne morejo vršiti službe, ali pa so profesorji, pridemo do neverjetne številke, da je en dušni pastir za vsakih 22.000 katoličanov. In vendar se je položaj zboljšal. Koncem 18. stol. je imela Guatemala isto število prebivalcev kot jih ima danes: 3.300.000. In takrat je bilo duhovnikov 650. Do leta 1930 je pa padlo na 75; danes jih je 268. Od leta 1930 se je položaj precej zboljšal, glede na pretekla stoletja pa zelo poslabšal. Tako se ne bomo čudili, če na mnogih guatemalskih pokopališčih dobimo na istem grobu križ in malika. Saj ne razločujejo več med enim in drugim.

14. K U B A

Bradači so postali slavni na tem lepem otoku, ki je prehodna točka za na sever. Koliko časa bo trajala njih slava, pa ne vemo. Kot ni bilo miru na Kubi pod Batistom, ga tudi sedaj ni, ko vlada Fidel Castro. Nemir pa nikjer ne pospešuje verskega življenja.

Da je Fidel Castro v rdečih vodah, že lahko rečemo. Cerkvi vedno bolj nasprotuje. Vemo dobro, da so ga tudi nekateri cerkveni ljudje podpirali, ko je v gorah čakal, da bi mu ponudili oblast nad otokom. Ker so ga povabili, se je udeležil verskih svečanosti, kar pa ne pomeni mnogo. Vzgojili so ga jezuiti, kar bi lahko pomenilo nekaj več.

Kubanci, ki jih je 6.400.000, so skoraj vsi katoličani. Na Kubi je mnogo španskega klera, ker je kubanskih duhovnikov malo. Še s pomočjo Špancev za versko življenje Kubancev ni preskrbljeno. Kakšna bi bila verska bodočnost Kube, če bi Castro zahteval, naj odidejo španski duhovniki?

15. DOMINIKANSKA REPUBLIKA - HAITI - PORTORICO

Otok Haiti je razdeljen na dve državi. Na eni strani je Dominikanska republika s 2.700.000 prebivalci, ki so katoličani. Na vladi je že dolgo vrsto let družina Trujillo. Trujillos so Cerkvi naklonjeni in ji pomagajo. Ker ni domače duhovščine, "uvažajo" tujo.

Dominikanska republika, ki jo zaradi absolutistične vlade družine Trujillo toliko napadajo, je ena izmed redkih latinoameriških držav, kjer je gospodarski položaj zelo dober. Trujillos delajo na to, da bi bilo prebivalstvo zadovoljno. Zato je pa tudi težko prepričati Dominikance, da bi z revolucijo napravili konec stanju, ki jim je na splošno všeč. "Podpihovalci", ki prihajajo s Kube in Venezuele, ne dosežejo ničesar.

Na drugem koncu otoka je pa "črna" haitska republika. Prebivalci so črnci in večinoma katoliške vere. govore francoski jezik in večina duhovnikov je Francozov. V zadnjih letih gredo tja tudi misijonarji iz Kanade in Združenih držav.

V haitski republiki so mirna leta nekaj izrednega. Politični prepiri med različnimi strankami in spori s dominikanskimi sosedi so na dnevnem redu. Prav lansko leto je prišlo do težav med državo in Cerkvijo. Vlada je dala izgnati dva francoska duhovnika. Ko je nadškof Poirier protestiral, je dala aretirati tudi njega, čeprav se nadškofov pripor dejansko ni izvršil. Med ljudstvom se je začelo gibanje, ki naj bi podpiralo nadškofa. in oblasti so se ustrašile.

V tej katoliški deželi kjer je med 3.500.000 prebivalci samo kakih deset tisoč belcev, je še precej poganskih vraž, ki so jih črnci prinesli iz Afrike. Verjetno bo preteklo še precej časa, preden jhi bo preprosto ljudstvo pozabilo.

Portorico je več ali manj vključen v USA. Katoliška Cerkev, ki je tudi tukaj v večini, ima tri velike probleme: pomanjkanje duhovnikov, verske šole, ki se komaj morejo vzdrževati, ker jih država prav nič ne podpira. in pa množično izseljevanje družin v Združene države, kjer se zlasti mladi na versko izgubljajo. Če bi šli duhovniki z izseljenci, bi verjetno večina ohranila vero. Duhovnikov pa še za "dom" ni zadosti.

16. MEHIKA

V Mehiki število prebivalstva hitro raste. Mehikancev je 32.500.000. V verskem pogledu seveda še nismo pozabili preganjanj med leti 1920-1930 in tudi pozneje. Počasi se je na položaj boljšal in danes je v Mehiki možno vsaj sožitje med Cerkvijo in državo. Čeprav je duhovnikom in redovnikom še vedno prepovedano prikazati se na cesti v redovni obleki, ker tega ne dovoljuje zakon iz tistih težkih dni, pa po drugi strani država Cerkvi ne nagaja. Marksistična stranka, ki je bila precej let na vladi, se je počasi spremenila v narodno. Volitev Mehikanci ne jemljejo resno, ker vedo, da bo narodna stranka vedno zmagala, naj jo volijo ali ne.

Med prebivalstvom je 75 % mešancev. Indijanci in Španci so se zlili v novo raso. Ostalih 25% so pa čisti Indijanci in pa nekaj malega belih.

Zakon prepoveduje verske šole. Vendar se kljub temu odpirajo vsako leto nove. Spet dokaz, da vlada noče s silo aplicirati nekaterih marksističnih zakonov, čeprav na papirju še obstojajo.

Verska nevednost je velika. Škofje se trudijo, da bi se poučevanje katekizma čimbolj razširilo. Pa ni lahko, ker skoraj polovica Mehikancev ne zna brati. Zato so pa tudi v Mehiki začeli poučevanje preko radijskih postaj, ki pa še ni doseglo uspehov, kot smo jih mogli omeniti v Kolumbiji. Cerkve so vedno polne in božjepotnikov ne manjka. V zadnjih letih se je število duhovniških poklicev dvignilo. Če ne pride do novih neviht, si bo Mehika versko kmalu opomogla.

17. ZDRUŽENE DRŽAVE

Ta država zavzema politično prvo mesto v svetu. Kako je do tega prišlo, verjetno še sami Amerikanci ne razumejo ali vsaj ne bi vedeli povedati. In kar je za nas katoličane še bolj važno: tudi Cerkev v Združenih državah raste in njen vpliv je vedno večji ne samo doma, ampak tudi v svetu. 40 milijonov katoličanov v Združenih državah pomenja pravo pomlajenje za Cerkev. V januarju 1961 bo predsedniško mesto v Beli hiši, zasedel prvič v zgodovini U.S.A. predsednik katoličan.

Pred letom 1914, ko je bila Evropa še pri polni moči, je gledala na Združene države tako kot starši gledajo na otroka, ki raste in je poln zdravja in moči. Amerikanci so se pa v tistih časih brigali samo zase. "Mir za vsako ceno", to je bilo načelo, katerega so se hoteli držati, pa naj bi bil svetovni položaj takšen ali drugačen. Če so bili potegnjeni v vojno 1914-1918, je bilo to samo slučajno in hitro so se vrnili domov. Med obema vojnama pa je njihova gospodarska moč tako zrasla, da so lahko odločali o vojni ali miru vsega sveta. Z Rusi in zapadnimi zavezniki so premagali Nemčijo, nato pa sami še Japonsko. Zato so se pa leta 1945, ko je končala druga svetovna vojna, zavedali, da so rešili dediščino krščanskega zapada in da se morajo postaviti na čelo tistih, ki bodo branili svobodo v svetu. V začetku so bili še neizkušeni v svoji novi vlogi, a so ji bili kmalu kos. In danes se s strahom vprašujemo, kakšna bi bila usoda sveta in naša, če ne bi bilo Združenih držav.

Kaj pa Cerkev? Še leta 1948 je črni ameriški izobraženec trdil: "V Ameriki za črnce ni pravice. Ravnavajo z njimi kot s katoličani..." Četudi je še danes nekaj težav s protestanti, so vendar v nekaj več kot v 10 letih ameriški katoličani prehodili precejšnjo pot. Če jih je številčno manj kot Brazilcev in Italijanov, so pa glede izpolnjevanja verskih dolžnosti daleč pred njimi. Ameriška Cerkev je sijajno organizirana: med 31 nadškofi in 190 škofi je 6 kardinalov. Duhovnikov je 50.000 in je to za italijansko najštevilnejša duhovščina na svetu.

Če bi hoteli poudariti še kaj, ne smemo pozabiti darežljivosti ameriških katoličanov. Res je med njimi nekaj bogatih, a tudi drugod se dobe bogati katoličani, ki pa Cerkvi ničesar ali skoraj ničesar ne odstopijo. Glede misijonskega dela Cerkve moramo reči, da ameriški katoličani žrtvujejo zelo veliko denarja, osebja pa so do sedaj le malo pošiljali v misijone. In to je ravno boleče mesto na ameriški katoliški Cerkvi: "Dajejo denar, ne da-

jejo pa samih sebe". Za misijone so leta 1953 nabrali 3 milijone dolarjev, leta 1955 že osem milijonov in l. 1957 že 10 milijonov, kar pomeni dve tretjini vsega, kar je DŠV zbrala po svetu. Pa ne samo misijonarjem darujejo. Ameriška "Katoliška pomoč" (Charitas) je v zadnjih 15 letih razdelila 723 milijonov v denarju in 5 milijard dolarjev v živežu in obleki. Daje vsem brez razlike na vero in narodnost, tako za vietnamske begunce, ki so skoraj vsi katoličani, kot za alžirske mohamedance.

Ko so ameriški škofje leta 1958 objavili proglas o rasni enakosti, so mnogi priznali, da je to dokument, o katerem bo zgodovina govorila z velikim spoštovanjem. In znani ameriški črncel Hulan E. Jack je izjavil, da se je odločil za katoliško Cerkev, ker je ta edina dosledna v rasnem vprašanju.

Zaključimo z željo: ameriški katoličani, ki imajo danes samo 5.500 misijonarjev in misijonark, naj tudi v tem zavzamejo mesto, ki jim ga nakazuje Previdnost.

18. KANADA

Glede misijonarjev Kanada pušča Združene države daleč za seboj. Sedem milijonov katoličanov daje misijonski Cerkvi 5.000 misijonarjev. Dočim se mnogo misijonarjev Združenih držav usmerja proti latinski Ameriki, grede Kanadčani na sever, Alasko, in pa v Afriko. Najbolj številni so oblati in beli očetje; med redovnicami pa sive sestre. 34 Kanadčanov je v misijonih, ki nosijo škofovsko breme.

Misijonarji so v Kanadi tako številni, ker je misijonsko zaledje dobro organizirano. Duhovniška misijonska zveza, študentske misijonske organizacije zares živijo. Delo za misijone pa poživlja versko življenje doma. Kar se da za misijone, prinaša dobre obresti.

FILIPINSKO OTOČJE

Za nami je latinska in anglosaksonska Amerika. Nekak podaljšek teh dveh je Filipini na eni strani, na drugi pa Avstralija, Nova Zelandija in Oceanija. Španski misijonarji so pridobili za katoliško vero prebivalce filipinskega otočja. In Filipinci so ohranili vero do danes. 18 milijonov jih je in prestolnica Manila je bila že večkrat izbrana za mednarodne katoliške prireditve.

V Aziji so Filipini svet zase. So katoličani in večina še vedno govori španščino, čeprav jo bo angleščina kmalu izpodrinila. Čedalje večji pomen pa dajejo tudi narodnemu jeziku, ki so ga govorili domačini pred špansko zasedbo. Imenuje se tagal.

Med zadnjo vojno je dežela veliko trpela in rane so se komaj zacelile. Na Filipinih je še preveč razlike med bogatimi in revnimi, kar seveda ne pospešuje miru.

Domačih duhovnikov je razmeroma malo, čeprav se število poklicev množi. Španski duhovniki, ki so se morali naučiti angleščine v deželi, ki je bila še pred dobrimi 60 leti njihova, pomagajo v vzgoji in na župnijah.

Če Filipini žive od španske dediščine, so pa Avstralija, Nova Zelandija in Oceanija prejele angleško. Tvorijo kontinent zase in imajo cvetoče katoliške naselbine, ki bi se po rasti skoraj mogle primerjati s severnoameriško katoliško skupnostjo.

V Avstraliji je med 9.500.000 prebivalci dva milijona katoličanov. Duhovniških poklicev ni ravno veliko, vendar jih bo vedno več, ker so prvi avstralski redovniki že odšli v misijone.

Na Novi Zelandiji je med 2.200.000 prebivalci le 260.000 katoličanov. Seveda je pa to še misijonska dežela, v kateri tuji misijonarji zasajajo Cerkev. Isto moramo reči o Oceaniji.

* * *

Preostala bi nam še kontinenta Azija in Afrika, a ker so tam predvsem misijonske dežele, o katerih pišejo "Katoliški misijoni" v vsaki številki, bi pregled ne bil tako na mestu. Zato ga opustimo.

ZAKLJUČEK

Če smo skušali prikazati obraz Cerkve in letu 1960, smo to storili z namenom, da bi slovenske katoličane prepričali, da so res povsod doma. Katoličan je povsod doma, njegova domovina je ves svet, je trdil že eden cerkvenih očetov. Obraz Cerkve je tudi naš obraz, ker smo Cerkev tudi mi. Čutiti se eno z vsemi katoličani po vsem svetu, eno s tolikimi brati, je ne samo vir veselja, ampak tudi vzpodbuda za gorečnejše krščansko življenje. Če skušamo boljše živeti, vplivamo s tem na vse, ki so z nami združeni v Skrivnostnem Kristusu, ki je Cerkev. Če trpim s tistimi, ki trpijo, jih tolažim in seveda lajšam njih trpljenje. Njihovi uspehi so tudi moji. Če se množi število duhovnikov na Japonskem ali v Indoneziji, bo milost njihovega duhovstva odjeknila tudi v meni, tudi v slovenskem narodu. Po Kristusu smo v Bogu ena sama stvar, ki nosi v sebi isto božjo podobo.

Ko smo šli po katoliškem svetu, da bi razumeli, kaj smo mi sami, ker smo tudi mi katoliški svet, smo videli, da je mnogo krajev, kjer je Cerkev še v povojih. Komaj je zaživela, čeprav je že pred 2000 leti Kristus prinesel evangelij — veselo oznanilo, da je nebo odprto za vse, ki so blage volje. So bili tisti, ki so že pred davnimi časi spoznali Kristusa, blage volje? Gotovo! Vsaj kar se njih samih tiče, ker so sprejeli razodeto resnico. So bili pa blage volje tudi za druge? So posredovali svojo vero, ki je dar božji, tudi drugim? So bili misijonarji? Zdi se, da večji del ne. Smo misijonarji mi? Misijonarji, ki nam je hudo, da še toliko ljudi ne pozna poti k Bogu? Smo prepričani, da moramo biti tudi mi misijonarji? Misijonsko mora biti ne samo naše čutenje, ampak zlast mišljenje. Ni dosti, da samo od časa do časa sočustvujemo s pogani, potem pa pozabimo nanje. Misijonska zavest je stvar prepričanja in ne kratkotrajno čustvo. In pa, kar je najbolj važno: je misijonska naša volja? Kaj mi pomaga prepričanje, če pa ne delam v skladu s prepričanjem, če volja ne sledi svetom in ukazom pameti? Bi sprejeli božji poziv, če nas bi Bog poklical za svoje misijonarje? Smo pripravljene sodelovati v zaledju, držec se načela: Vsak katoličan mora biti misijonar vsaj toliko, da živi kot pravi katoličan. Tudi od nas zavisi, da bo obraz Cerkve leta 1970 lepši.

POPOTNI MISIJSKI UTRINKI

Nadaljevanje.

L. L. C.M.

MED ROJAKI V FRANCOŠKIH RUDNIKIH

Posebno lepa misijonska doživetja so me čakala naslednji teden mojega bivanja v Franciji, ki je bil posvečen spremljanju novomašnika na obisku med slovenskimi izseljenci na severu in vzhodu od Pariza. Porabil sem namreč priliko in sem skoraj povsod zbranim rojakom predaval o slovenskih misijonarjih in kazal slike o njih. Če ne bi tako ravnal, bi takorekoč samega sebe zatajil. Gospodom izseljenkim dušnim pastirjem, ki so vsi polni razumevanja misijonskega problema Cerkve, sem že preje omenil to mojo željo, ki so jo z veseljem pozdravili in mi šli v vsem na roko, da bolj ne bi mogli. Vesel sem bil zlasti še, ker sem vedel, da bom mogel osebno pozdraviti nekaj zaslužnih misijonskih sodelavcev in sodelavk, ki med izseljenci že leta dolgo širijo "Katoliške misijone" in sploh vneto sodelujejo s slovensko zamejsko misijonsko centralo v Buenos Airesu, zdaj v Baragovem misijonišču.

Prva novomašnikova pot je bila med rojake v *Lievin, Billy-Montigny, Vendin-Le-Vieil* in drugod okrog, med katerimi deluje že 33 let 76 letni mons. Zupančič, ki mu je pred dobrimi dvema leti prihitel na pomoč iz Argentine č.g. Stanko Kavalari, s katerim imava že dolgoletne misijonske stike, saj je bil že kot bogoslovec vodja bogoslovskega misijonskega krožka in sicer zelo aktiven in uspešen. Gospoda sta organizirala lepo slovenskost, na katero so prišli rojaki od blizu in daleč v lepem številu, tako da je bila cerkev skoro polna. Bilo je to v nedeljo 10. VII. popoldne v Vendin-Le-Vieilu, kamor smo se pripeljali v treh avtobusih, nekateri pa še drugače. Bilo je domala tako kot pri novih mašah doma: pozdrav narodnih noš pred cerkvijo, pesem Novi mašnik bod' pozdravljen, Pridi Sveti Duh, pridiga, peta slovesna maša, zahvalna pesem in delitev podob, poljubljanje novomašnikovega križa in darovanje za novomašnika. Sicer je bilo pa že v Parizu tako in še marsikriži naprej podobno. Žal, ni bilo prilike, da bi organizirali tudi misijonsko predavanje, vendar sem mogel v novomašnem govoru spregovoriti tudi o misijonstvu.

Drugi dan, v ponedeljek smo se vsi trije, novomašnik, č.g. Kavalari in jaz odpeljali z vlakom v drugo slovensko rudarsko naselbino v *Aumetz*, blizu Metzja in Luksemburške. V vlakom smo imeli misijonsko srečo, da se je vozil z nami v istem oddelku kot oglje črni zamorski duhovnik, župnik iz Kameruna, s katerim sta zlasti ona dva, ki govorita francosko, pridno govorila o misijonskem delu v njegovi fari. Le-ta šteje kakih 15.000 duš, med njimi 3.000 katoličanov, 8.000 protestantov, ostali pa so mohamedanci in še pogani. Govoril je o veselju domačinov spričo prvega zamorskega kardinala, pa poudaril, da je domača hierarhija in z njo tak cerkveni knez samo po sebi umevna nujnost. Razgovor je bil tudi o komunizmu, ki bi rad zajel celo črno Afriko v svoje vplivno področje. Mladi zamorski župnik je bil na poti v Rim, središče krščanstva. Zelo preprost, a bister in ljubezni. Želeli smo mu lepih doživetij v večnem mestu in blagoslovljenega delovanja v njegovi misijonski fari.

Izstopili smo v *Andun-le-Roman*, kjer nas je čakal slovenski izseljenski duhovnik č.g. Pejak, ki je tudi pred nekako tremi leti prišel iz Argentine na delo v Francijo. Peljel nas je v *Aumetz*, kjer je precejšnja skupina Slovencev, med njimi kakih deset naročnikov "Katoliških misijonov", ki je zanje in za ostalo misijonsko

delo že dolgo let poverjenica ga. Jožefa Požlep s pomočjo svojega dobrega gospoda soproga. Pri njima je bil že nekaj dni na obisku sobrat č.g. Susman Franc C.M., ki študira doktorat v Rimu. V tej gostoljubni hiši smo bili vsi ves čas čez dan, dočim smo se za prenočevanje podali v še drugi dve slovenski hiši, kjer smo povsod našli veliko ljubezen in spoštovanje in nad vse gostoljubno postrežbo. Jaz sem prenočeval v hiši gospe vdove Pišlarjeve, ki je bila pred go. Požlepovo poverjenica za misijonski list. Obema misijonskima sodelavkama sem se v imenu slovenske misijonske akcije res iskreno zahvalil za požrtvovalno sodelovanje. Le po zaslugi med vsemi rojaki navzočih in delujočih misijonskih poverjenikov more obstajati slovenska misijonska akcija v zamejstvu, izhajati list "Katoliški misijoni", se organizirati pomoč slovenskim misijonarjem in je možno upati na nove slovenske misijonske poklice. Biti misijonski poverjenik ali sodelavec misijonskega odseka predpostavlja veliko ljubezen do Cerkve in misijonov, globoko duhovnost, izredno požrtvovalnost in tudi pridobivalno sposobnost. In če je to zelo težko že tam, kjer je versko življenje rojakov zelo globoko in živahno in kjer je misijonsko središče blizu, kot na primer v Argentini, je pa še veliko težje tam, kjer so rojaki bolj raztreseni, manj povezani in organizirani, kot je to v raznih naseljenjskih skupinah prav v Franciji. Zato je delo misijonskih poverjenikov še bolj obudovanja in spoštovanja vredno in kliče ter vabi k posnemanju vse tiste misijonske duše, ki žive v ugodnejših okoliščinah za delo, pa se morda še niso odločile za poverjeniško sodelovanje s slovensko misijonsko centralo.

Naslednji dan v torek je bila za aumetzke rojake novomašnikova maša, z mojo pridigo, v kateri sem spet imel priliko spomniti na to in ono misijonsko dejstvo. Prav lepa prilika za misijonsko propagando pa se mi je ponudila zvečer, ko je č.g. Dejak z veliko požrtvovalnostjo organiziral misijonski večer, na katerem sem mogel pokazati filme kot v Parizu, slike s Formoze in še kakih 100 slik o vseh slovenskih misijonarjih. Čeprav udeležba ni bila prav velika, saj je bil delavnik in v kraju samem ni niti 100 rojakov in četudi aparati niso brezhibno delovali, smo bili vendarle vsi navzoči za dve uri tesno povezani z misijonsko Cerkvijo, zlasti s slovenskimi delavci na misijonskem polju.

V bližnjem kraju Tucquegnieux bi naslednji dan rad obiskal učitelja Jankoviča, ki ima toliko zaslug za ohranitev slovenstva med tamkajšnjimi naseljenici in je tudi poverjenik "Katoliških misijonov", a gospod je bil na zasluženih počitnicah. V naših razgovorih s Požlepovimi smo se spominjali, kako je obiskal Slovence v Aumetzu in drugod bivši kitajski misijonar Janez Kopač C.M. na svojem prisilnem umiku iz Kitajske. Poln misijonskega življenja in žrtve je znal tudi rojake za misijonstvo vneti in je res misijonsko akcijo v tistih krajih zelo poživil. Pri tem je našel zelo zvestega sodelavca v slovenskem voditelju rudarju Ribiču, ki je pa žal nekaj let nato umrl na tej tako žalostni rudarski bolezni, kateri prej ali slej večina onih, ki v jamah delajo, podleže: okamenjenje pljuč. Naj misijonski delavec Ribič v miru počiva in naj iz nebes pomaga vsem tistim, ki se za njim trudijo med rojaki-rudarji širiti misijonsko misel!

V sredo se je naša družba — kar pet duhovnikov nas je bilo — začela deliti. Gospoda Kavalara in Dejak sta se odpeljala na počitnice. Naslednje jutro je najprej odbrzel s svojim motorjem g. Susman proti Holandski, midva, se pravi novomašnik in jaz, njegov spremljevalec, pa sva se okrog poldne po toplem slovesu od Požlepovih in ostalih podala na pot, najprej v Metz in proti večeru od tam v drugem avtobusu proti Merlebachu, kjer deluje med številnimi slovenskimi rudarji, raztresenimi po raznih naselbinah, slovenski izseljenjski duhovnik msgr. Stanko Grims. Z novomašnikom sva bila sredi zelo živahne in glasne debate, prepričana, da naju itak nihče ne razume. Ko se bližamo cilju, poprosiva naokrog sopotnike, naj naju opo-

Rudarska naselbina v Aumetzu, kjer živi veliko bralcev "Katoliških misijonov".

zore, kdaj morava izstopiti. Pa se oglasi krepak, simpatičen gospod v prav domači slovenski govorici rekoč, naj bova kar brez skrbi, da naju bo že opozoril, še celo gospodu Grimsu naju bo pospremil, prav na stanovanje. Brž vsa veselo presenečena prisedeva in ko se medsebojno predstavimo, smo bili nad vse veseli drug drugega: gospod je dobro vedel za najin prihod, a naju ni poznal in zdaj je bil ves srečen, da nama je prvi mogel napraviti uslugo. Jaz sem bil pa še posebno vesel, saj to je bil gospod Rotar, soproj naše misijonske poverjenice v Merlebachu, ge. Jožefe Rotar. Kakšno lepo misijonsko naključje! Brž nama je gospod povedal, da sva za naslednje opoldne z monsinjorjem povabljeni k njim na kosilo.

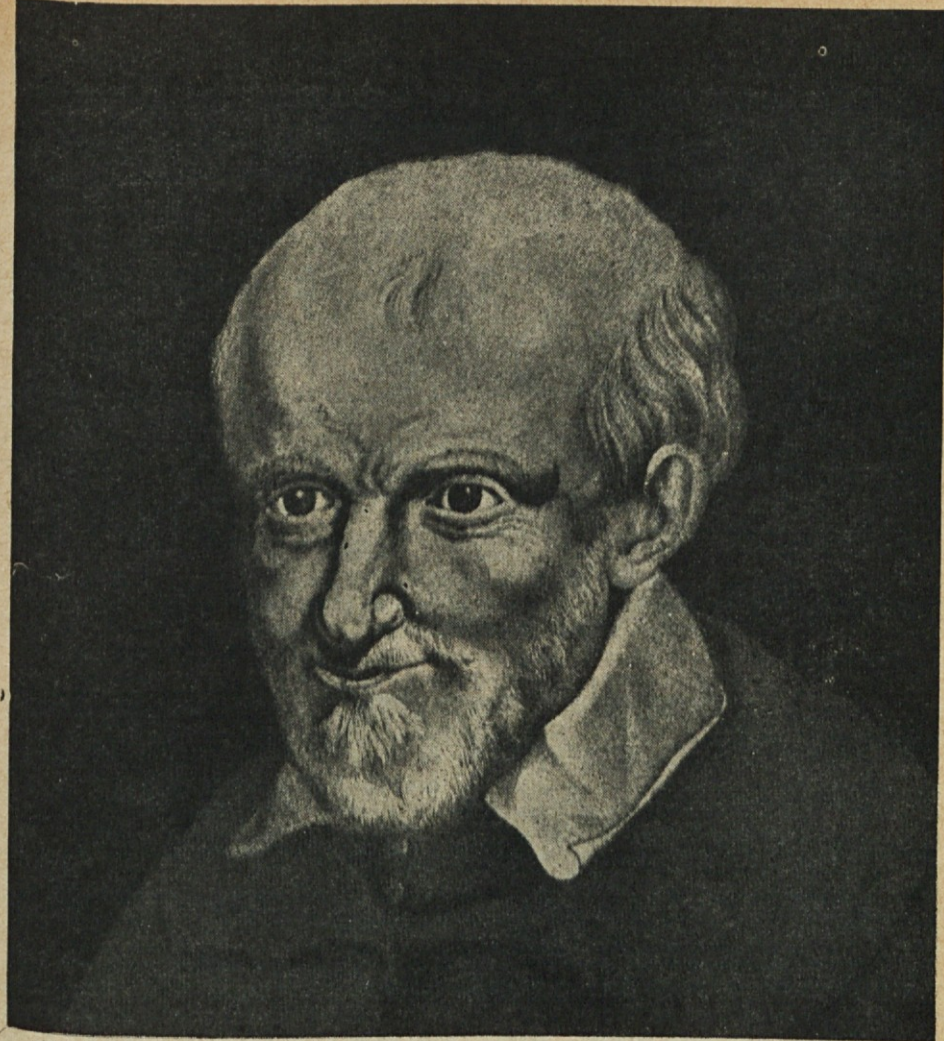
Med tem res prijetnim razgovorom smo se znašli v *Merlebachu* in avtobus je ustavil prav pred hišo, kjer biva msgr. Grims. Ni tu mesto, da bi opisoval njegovo nad 25 letno izseljensko dušnopastirsko delovanje med rojaki, o katerem priča, prezgovorno vse njegovo stanovanje, ki je takorekoč izseljenski arhiv ali muzej, saj so ne le po vseh stenah, celo po stropu razstavljene skupine fotografij in drugih spominov in dokumentov izseljenskega življenja in delovanja ne le monsinjorja Grimsa, ampak tudi ljudi, družin, organizacij, raznih slovesnosti in romanj. In kako prijetno presenečeno je bilo pač srce misijonskega propagandista, ko sem med drugimi plakati in slikami opazil tudi več velikih misijonskih plakatov, katere smo izdajali v Argentini za misijonsko nedeljo in jih pošljali rojakom po svetu. Plakati, ki so bili poslani mons. Grimsu, niso le teden dni okrog misijonske nedelje spominjali rojake na misijone in slovenske misijonarje, ampak cela leta in še zdaj opozarjajo vse preštevilne monsinjorja Grimsa obiskovalce na slovensko delo za rast Cerkve v svetu.

Pri monsinjorju Grimsu sva ostala več dni, jaz do nedelje 17. julija zvečer. Kaj sem te dni misijonskega doživel? Najprej lepo srečanje s tolikoletno misijonsko poverjenico go. Jožefo Rotar in njeno družino. Poleg vse prijaznosti in gostoljubnosti je imela še pripravljen lep misijonski dar. Gospod novomašnik je imel na več krajih novomašno službo božjo; na dveh krajih sem spet pridigal in vnesel tudi nekaj misijonskih misli. To je bilo v soboto v Habsterdicku, kjer imajo rojaki iz dušnopastirskega področja msgr. Grimsa prav lepo podobo Brezjanske Marije, ki je ob njej že mnogo rojakov doživelo marsikatero izredno uslišanje. V nedeljo 17. julija pa je bila glavna novomašna slovesnost v samem Merlebachu. kjer se je zbralo res veliko ljudi in je bilo vse zelo slovesno, zlasti pozdrav novomašnika pri cerkvenih vratih. Popoldne je msgr. Grims organiziral v lepi dvoranci pri sestrah, kjer je bila dopoldne maša, misijonsko predavanje, ki je zelo lepo uspelo, da smo bili vsi zadovoljni: msgr. Grims, poslušalci oziroma gledalci in morda najbolj jaz, saj sem mogel spet lepi skupini dobrih rojakov prikazati požrtvovalno življenje in delovanje slovenskih misijonarjev in misijonark.

Še isto noč sem se odpeljal nazaj v Pariz, saj me je čakala še dolga pot in lo, da smo bili vsi zadovoljni: msgr. Grims, poslušalci oziroma gledalci in morda najcerkvi sv. Vincencija in potem čez dan marsikaj opravil. Pri sv. Vincenciju sem maševal tudi naslednji dan, torej 19. julija, ki je praznik sv. Vincencija in zato glavni praznik naše družbe. Žal moj potni načrt ni dovoljeval, da bi ves dan ostal v središču naše družbe, ob nasledniku sv. Vincencija, generalnem superiorju Slatteryju. Moral sem naprej.

Berceaux pri Daxu. Levo, rojstna hiša sv. Vincencija; v ospredju cerkev, njemu posvečena. — Slika desno: Najstarejša podoba sv. Vincencija, tri leta pred smrtjo.

V BERCEAUXU in v LURDU

Preko Bordeauxa, kjer sem obiskal slovensko sestro usmiljenko, sem proti večeru prispel v Dax na jugu Francije, in tam najel taksi, ki me je po desetih minutah pripeljal v kraj Berceaux, po slovensko: zibel. Tu je namreč rojstna hiša ustanovitelja Misijonske družbe in usmiljenih sester, sv. Vincencija Pavelskega. Poleg še dobro ohranjene rojstne hiše je zdaj vse polno ustanov krščanske ljubezni pa apostolska šola in novicijat Misijonske družbe. Ohranjen je tudi še večstoletni hrast, v čigar duplino je sv. Vincencij kot mal pastirček postavljajl kipec Matere božje

in pred njim molil. Drugo jutro, v sredo 20. julija, sem maševal v Vincencijevi rojstni hiši, stregel pa mi je sobrat Verlič, Slovenec, ki kot misijonski brat že okrog trideset let deluje v Franciji.

Dopolnd so me odpeljali nazaj v Dax, kjer sem sedel na vlak za v Lurdu. Po nekako dveurni vožnji smo bili ob podnožju Pirenejev in skoraj smo se vozili ob reki Gau, na drugem bregu pa že zagledali veličastno baziliko in lurški grad.

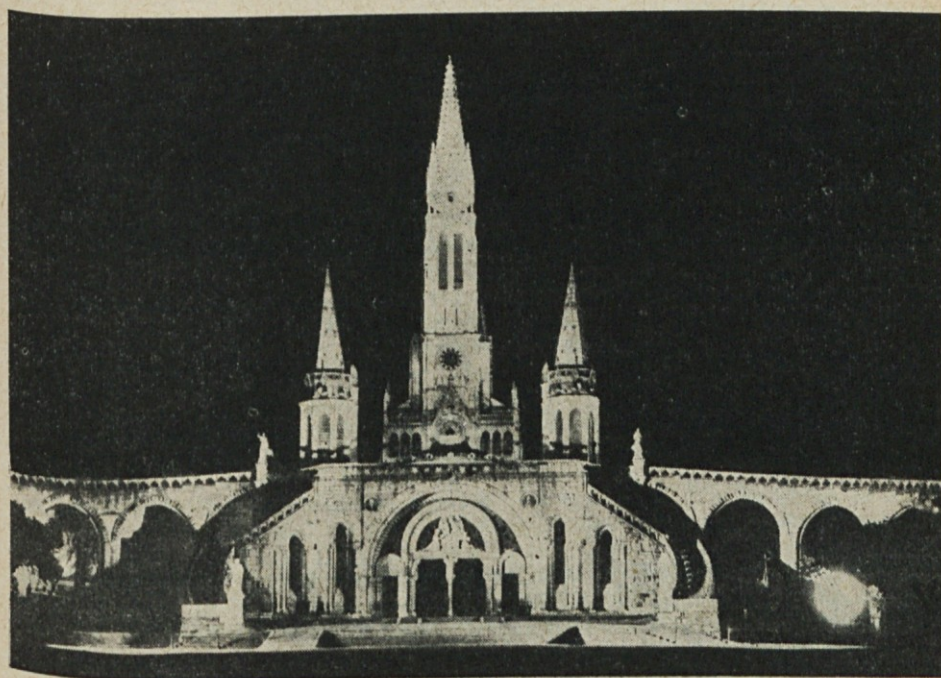
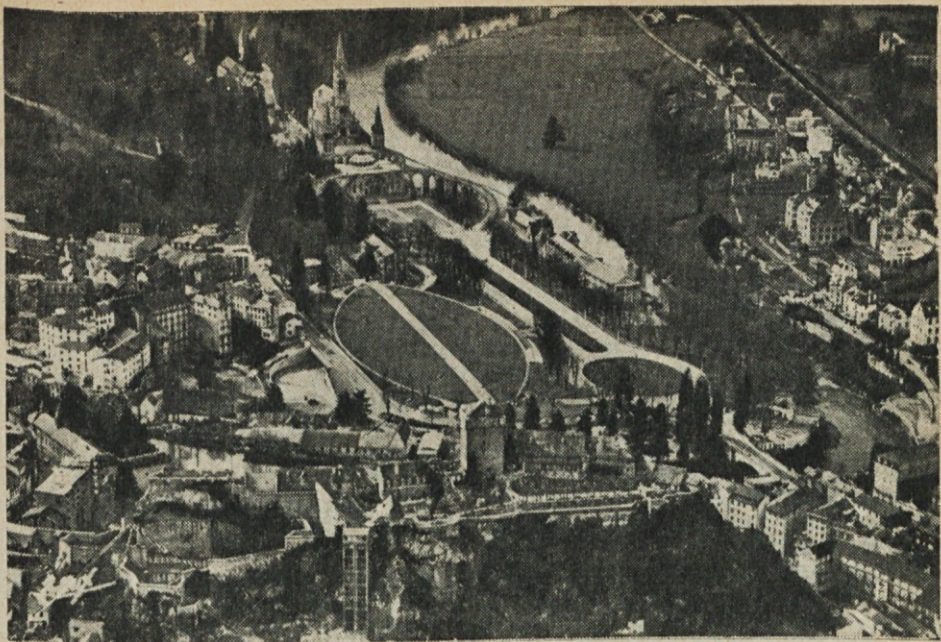
Če bi hotel popisati vsa duhovna doživetja mojega prekratkega bivanja v Lurdu, bi moral napisati dolgo razmišljanje in bi ne spadalo v okvir teh misijonskih utrinkov. Omenim naj le kratko, kaj me je najbolj prevzelo: Naravna lepota kraja samega in bazilike Brezmadežne, pa arhitektonsko veličastje; podzemске bazilike sv. Pija X. ter ostalih del, ki so jih storile človeške roke Bogu in Mariji v čast; silne ljudske množice, ki so neprestano polnile mesto in svete kraje; popolna ločitev trgovskega in turističnega od duhovnega, saj se začne svetišče že takoj ob vstopu na ogromni trg pred baziliko, več sto metrov preje, in zajame te red in razpoloženje cerkve; res pristna pobožnost vseh romarjev, ki zajame celo zgolj turiste in opazovalce; živa vera množic pred votlino prikazovanj; obe procesiji, popoldanska z blagoslavljanjem bolnikov z Najsvetejšim, in nočna marijanska z lučkami in razsvetljavo bazilike; Kalvarija s 14 postajami in pobožnostjo križevega pota; zdravi verski, evharistični duh vseh pobožnosti ob tej Marijini božji poti; in še toliko drugega.

V Lurdu pa sem doživel tudi marsikaj misijonskega: Srečanje z romarji najrazličnejših ras, ki so prišli z isto vero, upanjem in ljubeznijo k skupni Materi in po Njej k Jezusu; javne molitve množic za misijone, tako ob evharistični procesiji kot pri večernih marijanski; predvsem pa stalna misijonska razstava. Ta je že od nekdaj v Lurdu, a prav pred kratkim je bila nanovo organizirana in prenešana čisto zraven vhoda na trg pred baziliko; blagoslovili so jo nekaj dni preje. Kdor bi iskal na tej razstavi, ki niti ni velika, muzejske znamenitosti, bi se razočaral, čeprav je tudi tega nekaj, a le tu in tam kot dekorativna ponazoritev misijonske dežele, o kateri je govor. Razstava ima predvsem namen, opozoriti na splošno problematiko misijonstva in posebej vsake dežele, kar je doseženo z moderno naslikanimi in porazdeljenimi grafikoni, napisi, fotografijami. Kdor si vzame dve uri časa, da vse skrbno prebere, pregleda in premisli, odide z razstave z globokim misijonskim čutenjem in znatnim poznanjem sodobne misijonske problematike Cerkve. Tako razstava doseže svoj namen: ob poglobljenju vere v Lurdu, ob približanju duše Kristusu po Mariji, naj se katoličan približa vojskujoči se Cerkvi Kristusovi, ki se bori za osvoboditev sveta Kristusu in Mariji.

Žal sem mogel ostati v Lurdu le poldrugi dan, pa sem med tem časom napravil še izlet v bližnji Bagnères de Bigorre, da sem obiskal drugo slovensko usmiljenko, ki deluje v tamkajšnji hiralnici. V četrtek 21. julija popoldne sem bil že spet na vlaku in preko Toulousa sem se v petek zjutraj ob desetih znašel v Nici, kjer sem se pri sobratih v Velikem semenišču, ki ga vodijo, zadržal nekaj dni, da sem obiskal dve slovenski usmiljenki, od katerih ena deluje v Nici sami, druga pa v državi Monaco blizu Nice. V nedeljo ponoči sem odpotoval naprej.

Moja pot je vodila v Genovo, v Milan in nato v Švico, kjer sem se pridružil bratu Nacetu in njegovemu prijatelju dr. Firmenichu, katerega zasluga je predvsem, da sem nekaj dni preživel v tem evropskem rajju in da sem po krasni avtomobilski vožnji preko Stamsa v Avstriji, kjer žive v znamenitem cistercijskem samostanu mnogi slovenski cistercijanci, prispel zelo ugodno v München na svetovni evharistični kongres, o čemer prihodnjč.

Desno: Pogled iz ieta'a na Lurd: zgoraj Marijina bazilika, v sredi kaže veliki oval podzemsko baziliko Pija X. — Slika spodaj: Marijina Bazilika ponoči.

Kitajski ptiček

Ši Tao je vedel, da božič že ni bil daleč. Vendar se pa v vasi, kjer je živel sredi neizmerne Kitajske, ni nič spremenilo. Rdeči so bili na straži in vsi so se jih bali. Nihče si ni upal reči sosedu: Praznikj so pred durmi; Odrešenik bo znova prišel. Če bi ubogali komuniste, še misliti ne bi smeli na Boga. Še v spanju se ga ne bi smeli spominjati, kaj šele, da bi ga ljubili...

Spomini na srečne dni so začeli prevzemati Taovo srce. Preko gozda se je iz šole vračal domov. Pohiteti bo moral, če noče, da ga noč zaloti že v gozdu. Ko je iz šole stopil na cesto, ga je veter začel mraziti. Tudi med gozdnim drevjem mu ni bilo dosti boljše. Ko se je spomnil božiča, se mu je pa zazdelo, da veter poje pesem, ki so se jo otroci naučili pred leti: Spavaj, spavaj, Detece...

Kar manj ga je zeblo, kar topleje mu je bilo pri srcu in za vetrom je ponavljal znano melodijo... A spet ga je zazeblo: saj ne sme peti verskih pesmi; če ga kdo sliši in ovadi, ga bodo kaznovali.

* * *

Kakšen mir so imeli v vasi, preden so prišli rdeči. Tao je bil tako srečen med svojimi. Misijonar Tomaž in sestra Terezija sta skrbela za dušno in telesno zdravje vaščanov.

Vojaki so bili v začetku prijazni. Z vsemi so se rokovali in otrokom so polnili žepe s sladkarijami. Pa še lepih stvari so jih učili otroke: Vedno morate govoriti resnico. Otrok je lahko pravi junak, če pove vse, kar ve... In spraševali so jih kar naprej: Tvoja mati še vedno zvečer premika kroglice in moli? Gre kdaj obiskat misijonarja Tomaža? Kaj pravi tvoj oče o ljudski vladi?...

In Tao, ki je bil takrat šele šest let star, je miličnikom vse povedal. Kako bi jim tudi ne, ko pa so mu toliko sladkih stvari podarili. Sedaj pa je Tao že v dvanajstem letu in sirota: je brez očeta in matere. Tudi misijonar Tomaž in sestra Terezija sta odšla.

Vojaki so po vsej vasi nabili velike papirje. Mrk človek je s teh lepakov gledal na mimoidoče. In pozdraviti ga je bilo treba. Komunisti so rekli, da mu je ime Stalin, da skrbi za reveže in da bo zemljo spremenil v nebesa...

* * *

Tao še ni imel dvanajst let, pa je že veliko vedel. Toliko kot včasih kdo pri dvajsetih. Pospešil je korak, ker se je znova ustrašil lastnih misli in ga je še bolj zeblo. Zdelo se je, da bi moralo snežiti in snega je bil Tao vesel, sam ni vedel, zakaj.

V gozdu je odlomil nekaj vej, ki so tudi pozimi ostale živozelene. Mraz ni mogel zamoriti vsega življenja. Nesel jih je domov. Morda bo s tem darilom dosegel, da bo Taj-Ming bolj prijazna z njim. Lepo zelene veje bi okrasile hišo za praznike...

Tao je začutil, da ga v grlu duši. Solze bi rade zalile oči... Živi s tujimi ljudmi. Ko nekoč očeta in matere ni bilo domov, so ga oblastniki poslali k neznani družini: mož in žena brez otrok. Kako čudno nerazumljivo je življenje v tej hiši! Oče je vedno resen. Če ga posinovljenec nagovori, je odgovarja samo z "da" in "ne". Mati se zdi, kot da bi bila mutasta, kot da bi se Taoja bala. Samo s ptički v kletki se je Tao dobro razumel. Z njimi se je pogovarjal, ko je bil družinski poglavar Fan Čin odsoten.

* * *

Mati Taj-Ming se še ozrla ni, ko je Tao vstopil. Brkljala je v kuhinji in kar od tam povedala, da je Fan Čin odšel v Šanghaj, kjer naj bi mu dali živež za prihodnje mesece. Več dni ga ne bo domov.

"Poglej mati, prinašam ti nekaj, da boš lahko okrasila hišo..." Fant se je kar tresel od strahu. Zdelo se mu je, da so bile zelene veje njegovo zadnje upanje. Hotel je zvedeti, zakaj je bila Taj-Ming tako neprijazna do njega. Ni se mogel spomniti, da bi jo bil kdaj hote razžalil. Če bi se mogla vsaj nocoj na sveti večer pogovoriti!

Lepe otrokove besede so se srečale s trdim odgovorom: "Z darili prihajaš. In kaj hočeš doseči z darili? Pusti me pri miru..."

Le jecljaje je rekel Tao: "Oprosti, mati, nisem te hotel žaliti, ne. Rad bi ti dokazal, da te imam rad in med potjo sem mislil nate."

"Rad me imaš in z darili prihajaš? Prilizuješ se mi, potem me boš pa ovadil! Naznanil me boš, da me bodo ubili!"

Otrok ni pričakoval takega odgovora. Ni mogel verjeti, kar je slišal. Taj-Ming se ga je bala. Ne ona ne njen mož nista hotela govoriti z njim, ker sta ga imela za ovaduha.

Žena je planila v glasen jok: "Ubiti me hočeš, kot si dal ubiti svoje starše... Ovaditi me hočeš, kot si nje ovadil..."

"Moja oče in mati sta morala umreti zato, ker sem jaz povedal o niju?" je vprašal Tao ves prestrašen. — "Kaj nisi vedel tega?" — "Ne, Taj-Ming, ničesar nisem vedel. Rekli so mi, da jima ne bodo storili nič žalega. Sedaj pa vem, de sem jima jaz vzel življenje. Oh, Taj-Ming, kako nesrečen sem!..."

Preveč odkritosrčne so bile otrokove solze. Kitajka se je zavedela svoje zmote. Objela je fanta, da bi z njim vred jokala in se skupaj tolažila.

"Res je, saj ti verjamem, šest let si bil star, ničesar nisi zakrivil, oprosti mi!"

Prvič sta se pogovarjala kot če bi si bila res mati in sin. Tao je izvedel, da so komunisti stalno nadzirali Taj-Ming. Pred leti je nesla svojega edinega otroka, ki je zbolel, k sestri Tereziji. Vojaki so jo ustavili: "Vojaški zdravnik bo prišel in pregledal otroka." Zdravnika ni bilo in otrok je umrl.

Tako je Tao izvedel za prvo skrivnost iz življenja svoje druge matere.

"Hvala ti, mati, da si mi zaupala bolečino, ki ti leži na srcu," jo je tolažil, ko je Taj-Ming pripravljala večerjo. Žena mu je odgovorila samo z očmi. A v njenih očeh je zažarela luč, kot je Tao doslej še ni videl. Razumel je: tista, ki je bila doslej samo nezaupna tujka zanj, je postala njegova mati. V očeh ji je odžareval ogenj, ki se je prižgal v srcu.

Skupaj sta razpostavila zelene veje, ki niso prevarale otrokovega upanja. In ko so vejice že prinesle, čeprav sredi zime, nekaj pomladi v hišo, sta zapazila na tleh drobne kroglice. Lepo rdeče so bile. Jesenski sad, ki je ostal na vejah do pozne zime, a je sedaj odpadel. Rdeče jagode in toliko in tako lepe! Naenkrat je obema šinila ista misel skozi glavo. Fant se je sklonil in jih začel zbirati z ljubeznijo. In Taj-Ming je vedela, čemu bodo...

Po deset in deset jih je nabiral na nit. počasi in pobožno kot da bi pri vsaki že pozdravljal nebeško Kraljico. Taj-Ming ga je nekaj časa gledala, nato pa mu je voščila lahkonoč. Tao je zaspal z novim rožnim vencem v rokah...

* * *

Na božični dan sonce kar ni moglo premagati oblakov. Ponoči je snežilo in vse je bilo tako neizrecno belo.

Komaj je Tao vstal, je ves navdušen nesel kazat rožni venec Taj-Ming: "Sinoči ga nisi videla dokončanega." V istem trenutku pa je po vratih zapropotala težka pest: "Pozdrav, tovarišica! Oprosti, da sem tako zgoden." Pred vrati je stal stražnik Vong Mao.

Mati in sin sta hitela sprejemati prišleca. "Prihajam, da vaju opomnim, da ima komunistična stranka danes zvečer sestanek. Vsi prebivalci morajo biti navzoči. Nobene izjeme ne sme biti. Tudi ti, fant, moraš priti, da napravimo iz tebe dobrega komunista."

Tao je skušal ostati miren in ljubezniv z Vongom. V žepu je imel v desette nabrane jagode in Vong bi ga mogel preiskati, kot se je pogosto dogajalo. Razlagal jima je, da so komunisti nalašč določili zborovanje na božični dan, da se bodo lahko skupno norčevali iz kristjanov. Taj-Ming je obljubila, da se bosta oba točno udeležila sestanka, nato pa je skušala speljati pogovor na drug predmet.

Naenkrat je pa fant začutil, da se mu je kri začela ustavljati v žilah. Hlačni žep je bil raztrgan in jagode so po hlačnici zdrknile na tla. Taj-Ming se je hitro sklonila in jih pobrala. Hvala Bogu, zdelo se jima je, da Vong ni ničesar opazil. Taj-Ming mu je ponudila skodelico čaja in ko jo je izpraznil, je nesla čajne liste, ki so ostali na dnu, na kraj, kamor so metali smeti. Skupaj s čajnimi listi pa je pustila tudi rožni venec. Mislila je, da sta bila rešena.

Vendar pa je Vong nekaj zavohal. Ko je odhajal, je zagrabil fantovo roko in mu rekel: "Pojdi z menoj, tovariš. Nočem, da bi zaradi mene zamudil šolo."

Taj-Ming je komaj mogla premagati presenečenje, ko je videla, da je stražnik odpeljal fanta s seboj. Stražnik in Tao sta šla naravnost tja, kamor je Taj-Ming vrgla čajne liste. Ko sta se bližala, sta videla, da je imel droben ptiček, eden tistih, ki gredo prezimovat na jug, nekaj opraviti med čajnimi listi. Šele ko sta bila že čisto blizu, se je dvignil.

Samo nekaj minut je minilo, odkar je Taj-Ming odvrгла liste in rožni venec. In vendar je ptiček imel zadosti časa, da je pozobal jagode... Samo čajne liste je našel Vong, ko se je sklonil. Zagrabil jih je in jih zopet jezno treščil na tla. Nič se ni poslovil, samo bevsknil je nekaj in odšel.

Pri hišnih vratih je čakala Taj-Ming, vsa bleda od strahu. Ko je Tao prišel do nje, sta se umaknila v hišo. Ko ju nihče ni mogel videti, je fant dvignil roke v objem in Taj-Ming jih je ujela v svoje. Objeta sta si povedala: "Mati in sin bova za vselej, božič naju je združil, ptiček pa rešil."

PROTESTANTSKI MISIJONI

JOŽE MEJAČ C. M.

(Nadaljevanje in konec.)

G. — PROTESTANTSKI MISIJONAR

Mnogo katoličanov živi v prepričanju, da se protestantski misijonarji na noben način ne morejo primerjati z našimi, naj bo že to v pogledu primerne priprave kakor tudi misijonskega idealizma. Včasih je to res, saj odhajajo na misijonsko polje fantje in dekleta, ki so se ob kakšni posebni priliki navdušili za to delo in se nanj pripravili le s kakim tečajem. To velja zlasti pri sektah, ki nimajo posvečenih pastorejv, marveč se zadovoljujejo z laiki. Še hujše je, kadar imajo misijonarji številnejšo družino, ko jim vzgoja otrok dela nemajhne skrbi in tako hromi njihovo delo. Včasih se celo dogaja, da ta ali oni celo prestopi iz ene sekte v drugo, ker mu slednja nudi morda boljšo plačo ali pa vsaj lepše življenje. Vse to je res. Napačno pa bi bilo, če bi mi kar vse njihove misijonarje uvrstili v to skupino. Nikakor ne. Med njimi je veliko sijajnih Kristusovih delavcev, ki žive in delajo z največjim navdušenjem, stalno žrtvijo in trdnim prepričanjem, da je vse njihovo prizadevanje v čast božjo in zveličanje duš. Že v trenutkih, ko so se odločili za misijonsko delo, so bili glede tega na jasnem, saj niso sledili klicu narave, ampak Kristusu.

Protestantska propaganda pri nabiranju novih misijonarjev ne molči o težavah, s katerimi se bo treba boriti. T. Studd, ustanovitelj "Svetovnega evangeljskega križarstva" je v enem svojih letakov zapisal: "Član naše družbe ne sme trepetati za svoje življenje. Težave, nevarnosti in celo smrt ga ne bodo nagnile, da bi odnehal, marveč bodo polnile njegovo srce z veseljem. Odločil se je, da bo ljubil le Kristusa in tega Križanega. Njegovo življenje bo kratko, kakor je bilo Kristusovo. Ne bo iskal ugodnosti, saj je Kristus živel in umrl ubog. Ne bo iskal nasladnosti in časti, saj ve, da se jim je tudi Kristus odpovedal in umrl zaničevan". Nato pa zakliče vsem, ki imajo dobro voljo, da pametno izrabijo svoje življenjske sile: "Pridite, Kristus, naš vodja in pogani nas kličejo. Pridite brez bojzani pred nevarnostmi in smrtjo. Na vaših ustnicah naj bo nasmeh, v vašem srcu veselje. Pridite in iščite telesno smrt, da boste rešili svoje življenje in življenje onih, ki bodo prihajali za vami. Pridite, kakor termiți, ki bodo razrušili satanove gradove. Pridite, obrnite svoj pogled na Kristusa Križanega in botajte sveti boj za njegovo kraljestvo. Pridite čimprej, da ne bo vaš prihod prepozen..." Nobene besede o ugodnostih in časteh; ravno nasprotno. Kdor se odloči za tak ideal, prav gotovo ni egoist.

Človek, ki s takim spoznanjem in namenom stopa na misijonsko polje, navadno v tem prepričanju tudi dela in nazadnje umira s sladko zavestjo, da je bojeval dober boj za Kristusa. Ko je Allan Gardiner s svojimi tovariši sredi širnih patagonskih planjav gledal smrti v obraz —ladja, ki naj bi jih oskrbela z živežem, se je zakasnila—, je eden izmed njih zapisal v svoj dnevnik: "Naj vedo vsi moji, da sem silno vesel in da upanje na pri-

hodnjo nesmrtnost in slavo nebes polni moje srce, saj je Kristus moje življenje in smrt moj dobiček. Mirno lahko zapišem, da v moji glavi ni bilo mesta za drugo misel in v mojem srcu ne druge želje kakor ta, da bi me Gospod naredil uporabno orodje za reševanje duš. Prsti mi že zmrzujejo, srce pa ostaja toplo, polno hvale in hvaležnosti in ljubezni do Boga in mojega Odrešenika”.

Kdor gleda smrti v obraz, umirajoč od lakote in mraza, ne bo pisal takih stvari, če ni do dna duše prepričan o tem in če nima res mirne vesti, da je izpolnil svojo življenjsko nalogo iz ljubezni do Boga.

Takih misijonarjev si žele protestantje tudi danes. Zato prihaja vedno pogosteje iz njihovih vrst zahteva, naj bodo misijonarji res božji možje, nosilci globokega krščanskega življenja, ne pa samo ali v prvi vrsti kulturni in socialni delavci. Njihov prvi namen mora biti posredovati posameznikom in skupinam Kristusa in njegov evangelij.

Ob pogledu na lepo število takih gorečih in požrtvovalnih protestantskih misijonarjev v preteklosti in sedanjosti je tudi “L'Osservatore Romano” zapisal 23. okt. 1942 golo resnico: “Gorečnost, s katero so se protestantski misijonarji in neredko tudi njihovi laični pomočniki vrgli na delo, je bila pogosto silna in posnemanja vredna”.

H. — SODBA PROTESTANTSКИH MISIJONARJEV O KATOLIŠKIH MISIJONIH

K vsemu, kar smo zapisali o protestantskem misijonskem prizadevanju, dodenimo še njihovo mnenje o katoliških misijonih in misijonarjih. Njihovo zadevno gledanje je dokaj različno. Nekateri jih občudujejo, drugi kritizirajo, tretji celo obsojajo.

Lepo je priznanje, ki ga daje katoliškim misijonom in misijonarjem W. Tucker: “Ne moremo ostati brez občudovanja ob pogledu na gorečnost, žrtev, potrpežljivo delo in globoko duhovnost, kar je naredilo katoliške misijonarje upravičeno tako slavne... Zavidamo red in disciplino katoliške Cerkve, pokorščino njenih sinov, ki so v vsakem trenutku pripravljeni, da izpolnijo naredbe svojih predstojnikov. Prosti družinskih spon in hišnih problemov, docela brezbržni za svojo plačo, ravnodušni glede življenja in smrti, neredko izberejo slednjo kakor pa sramoten umik in beg s svoje postojanke”.

Za takimi, ki hvalijo in občudujejo vzvišeno delo naših, prihajajo drugi, ki v gotovem pogledu tudi priznavajo gotovo prednost in izražajo občudovanje, a pristavljajo svoje pripombe, ki postavljajo misijonarjevo delo v čudno luč, skoro bolj karikaturu, kakor pa resnično delo za rast Kristusove Cerkve in zveličanje duš. Tako n. pr. vidimo, kako Artur Pierson ob pogledu na sv. Fr. Ksaverija meša oboje, občudovanje in kritiko: “Brez dvoma je bil zanesenec, čeprav za sv. Pavlom ni bilo nikogar, ki bi pokazal toliko gorečnosti in žrtve, kakor ta mladenič iz Navarre, katerega gole in suhe kosti se še sedaj molijo (?) v katoliški Cerkvi v Goi. Njegova neomajna vera v Kristusa ima izhodišče v nauku o milosti, ki ga je tako prevzel, da se je popolnoma oprostil egoizma. Žal da je papeška in jezuitska vzgoja z mešanico najrazličnejših obredov spačila njegov ideal in zasluge. Zliti nekaj krstne vode na glavo, moliti vero in še nekatere druge molitve, — to je bil višek njegove misijonske metode in tudi mera njegovih uspehov. Njegov evangelij je bil evangelij zakramentov in ceremonij, njegovo ozna-

njevanje neredko brez besed. Prepričan, da z vsakim krstom reši eno dušo, si ni dal počitka. Gotovo je bilo to zadnje svarilo proti "mehanični teoriji", ki meri svoje misijonske uspehe s številkami... Kljub temu ta fanatični jezuit zmede vse bralce njegovih življenjepisov z zgledi nedvomljive samozataje, ko zavrže lagodno življenje, v katerem bi lahko užival svojo mladost in se odloči za neprestano romanje po odurnem poganskem svetu Daljnega Vzhoda."

Za temi pridejo tretji, ki naše misijone obsojajo in jim odrekajo sleherno učinkovitost. Tako ugotavlja W. Bainbradge: "Če primerjamo protestantsko misijonsko delo s katoliškim, je na prvi pogled jasno, da je v našem veliko več navdihnenja kakor pa v katoliškem; to pa zato, ker imamo mi direkten odnos do Boga, medtem ko je v katoličanih vse podrejeno človeški oblasti in se dela vse v hrepenenju po izvrševanju najpopolnejše pokorščine. Raznovrstne obredne ceremonije katoliške Cerkve so mnogim misijonarjem velika ovira pri njihovem evangeljskem prizadevanju. Preveč časa izgube s svojimi mašami, branjem liturgičnih knjig (brevir) in drugimi nepotrebnimi opravki. Pozabljajo, da je glavno delo, s katerim se pridobiva pogane za Kristusa, božja beseda in osebni razgovori z njimi... Vsekakor je katoliška Cerkev velika v borbi proti poganskemu praznoverju. Kljub svojim zmotam uči velik del krščanskih resnic in tako rešuje veliko duš večne smrti. Vendar bo protestantsko prodiranje evangelija, s svojim čistim naukom, z bolj svetim življenjem in popolnejšim vodstvom od zgoraj (iz nebes) našlo v njej čuječo in zagrizeno sovražnost".

Tako gledajo oni na nas in na naše delo. Naša sodba o njih pa naj se nikdar ne prelevi v obsodbo. Gospod je, ki gleda človeška srca in pozna njih namene in cilje. Daj Bog, da bi bili tudi oni vredni božjega plačila in nagrade v večnosti.

(Konec.)

po misijonskem svetu

KARDINAL FUMASONI BIONDI — UMRL

V starosti 88 let je v Rimu 12. julija umrl prefekt Kongregacije za širjenje vere njegova eminenca kardinal Peter Fumasoni Biondi. Ker se je kardinal zadnje dni slabo počutil in videl, kako mu radi visoke starosti hitro pešajo moči, je v nedeljo 3. julija zaprosil za zakramente umirajočih, ki mu jih je podelil generalni tajnik Propagande Mons. Janez Krstnik Nigris.

Nekaj ur po prejemu zakramentov ga je obiskal sveti Oče Janez XXIII. V palači Propagande ga je sprejel proprefekt kardinal Gregor P. Agagianian in ga povedel do bolniške postelje onemoglega kardinala, pri katerim je ostal nekaj minut, nazadnje pa mu je podelil še apostolski blagoslov.

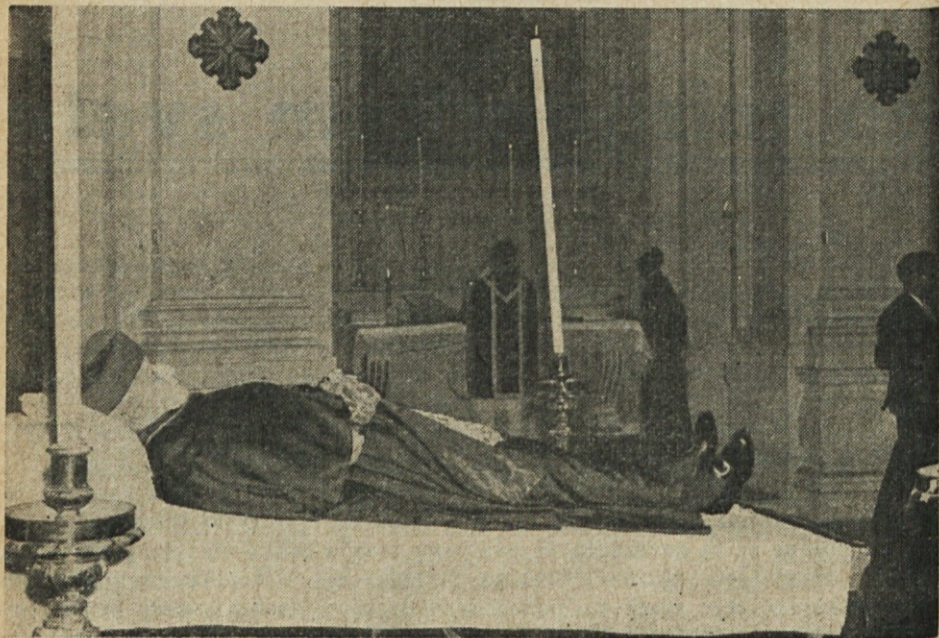
Popoldne se je kardinalu zdravstveno stanje toliko zboljšalo, da so ga mogli prenesti na kliniko "Svetega Duha". Kljub trenutnemu zboljšanju zdravniki niso več upali na popolno okrevanje: visoka starost in izredna izčrpanost sta naznanjali bližajoči se konec bogatega življenja.

Kardinal Fumasoni Biondi se je rodil v Rimu 4. septembra 1872. V starosti 24 let je bil posvečen v duhovnika, šele 44 leten je bil že naslovni nadškof in apostolski delegat. Leta 1933 ga je papež Pij XI imenoval za kardinala in mu poveril vodstvo Kongregacije za širjenje vere. Večino svojih življenskih sil je posvetil prav tej tako važni zadevi katoliške Cerkve. Naprej je bil minutant na Propagandi, pozneje apostolski delegat v Indiji in na Japonskem. Leta 1921 je bil že tajnik Propagande. Od leta 1923 pa do 1933 je vršil službo apostolskega delegata v USA. Kot kardinal pa je prišel spet na Propagando, takrat kot njen prefekt.

Polnih 27 let je bil najvidnejši in najvplivnejši vodnik misijonskega udejstvovanja katoliške Cerkve. Kako se je veselil, kadar je prejemal poročila o lepih uspehih in bogatih sadovih misijonskega prizadevanja med poganskim svetom. Prav tako pa tudi ni mogel skriti žalosti in zaskrbljenosti, kadar so lepo obetajoči misijoni postajali plen zagrizenih nasprotnikov, ki so neredko začeli misijonske ustanove porabljeni prav v nasprotno namene: širjenje brezboštva.

Ko je prevzel vodstvo Propagande, je imela ta v svoji oskrbi 498 cerkvenih področij z 16.000 misijonarji in kakimi 18 milijoni katoličanov. Današnja statistika pa govori o 702 cerkvenih področjih z 28.600 misijonarji in 35 milijoni katoličanov.

Kardinal Fumasoni Biondi na mrtvaškem odru

INDONEZIJA

Katoliška univerza

V preteklem stoletju so katoliški in protestantski misijonarji razpravljali, ali je potrebno in primerno za uspešen razvoj misijonske akcije v poganskem svetu, da se da tamošnjemu ljudstvu srednje in visoke šole. Danes o vsem tem ni nobenega dvoma več. Tako katoličani kakor protestantje hite z ustanavljanjem univerz, ker se pač dobro zavedajo, da brez katoliških ali pa vsaj krščanski veri naklonjenih izobražencev ne morejo pričakovati zadovoljivih uspehov. Največ teh visokih učenih zavodov ima danes Japonska. Pa tudi mlade, nam skoro nepoznane države prihajajo na vrsto. Tudi Indonezija, ki je nastala šele po zadnji svetovni vojni, se prizadeva, da bi čim prej prišla do pomembne katoliške univerze. Res je, da imajo tamošnji frančiškani fakulteto za pravne in ekonomske vede, jezuiti pa pedagoški institut. A vse to je prava malenkost za 70 milijonsko prebivalstvo omenjene države.

Pred kratkim so katoliški škofje Indonezije ob zaključku svojega vsakoletnega zborovanja izdali poročilo, da so se odločili za ustanovitev centralne katoliške univerze v glavnem mestu Jakarta. Univerza bo začela svoje delo s fakultetami za fiziko, socialne in pedagoške vede. Da se delo poživí in čim prej privede do zaželenega cilja, so osnovali močno organizacijo katoličanov, ki bodo poskrbeli za potrebna sredstva, s katerimi bo začetek univerze omogočen.

BIRMANIJA

Budizem državna vera?

Vlada namerja proglasiti budizem za državno vero. Zadevna izjava katoliških škofov:

Katoliška Cerkev se ne upira proglasitvi budistične vere za državno; pač pa

se boji, da bo ta prednost budizma povzročila večjo napetost med posameznimi verstvi in močno škodila edinosti prebivalstva, ki si jo vsi birmanski rodovi tako žele. Tako je izjavil Mons. Jožef Win, nadškof v Mandalay, pred posebno komisijo, ki jo je sestavila vlada z namenom, da se glede omenjene zadeve razgovori in posvetuje z vsemi višjimi predstavniki verskih skupin v Birmaniji. Mon. Win je govoril v imenu vseh katoličanov. Na sestanku so bili prisotni tudi predstavniki številnih protestantskih sekt kakor tudi močne mohamedanske skupine. Tako mohamedanci kakor protestantje se odločno upirajo, da bi vlada proglasila budizem kot državno vero. Mons. Win je izjavil, da katoliška Cerkev ceni plemenito zadržanje birmanske vlade v preteklih letih; kar se pa budizma tiče je pa itak jasno, da je dejansko že - čeprav uradno še ne - uradna državna vera.

Katoliška Cerkev ne bo zahtevala, da bi se dejansko stanje v verskem pogledu kaj spremenilo. Pač pa predlaga, naj se ne vpeljavajo stvari, ki bi povzročale razdor: naj se v šolskih prostorih ne postavljajo oltarji za budistični kult in naj bi se budistični verski nauk ne poučeval v obveznih šolskih urah. Kulturna dejanja naj bi gojenci budistične vere izvrševali ali v bližnji pagodi ali v posebnem šolskem prostoru. Prav tako bi bilo krivično, če bi pri oddajanju državnih služb imeli prednost pristaši budistične vere, kakor tudi, če bi bile gotove službe pridržane izredno budistom. V takem primeru, pravi nadškof, bi marsikdo stal pred skušnjavo, da bi zaradi trenutne materialne koristi odpadel od svoje vere. Nikakor ne bi bilo pravično, če bi v podporo budizma nudili gmotne prednosti; verska pripadnost je zadeva osebnega prepričanja posameznika, ki ga moramo spoštovati".

Najbolj odločni v borbi proti vladnemu načrtu so mohamedanci. Njihova skupina je poleg budistične najmočnejša, saj šteje nad 2 milijona vernikov. Med njimi je precej zelo vplivnih mož v vrstah izobražencev, industrialcev in

trgovec. Eden je celo minister v sedanjih vladi in je osebno nasproten takemu vladnemu pogledu.

KAMERUN

Ministerski predsednik se pohvalno izraža o misijonskem šolstvu

V zadnjih letih prizadevanje katoliške Cerkve v misijonskem svetu zadeva na vedno številnejše zapreke. Ponekod izganjajo misijonarje-inozemce ali ne dovolijo, da bi novi stopili na zapuščena mesta. Drugje poddržavljajo katoliške šole ali pa stavljajo pogoje, ki jih misijonarji skoro ne morejo izpolniti. Spet drugje začenjajo gonjo proti katoliški veri...

Hvala Bogu, da se tu in tam še najde kdo, ki javno priznava in hvali ogromno kulturno delo, ki ga katoliška Cerkve vrši v prid poganskih narodov. Novi kamerunski predsednik Charles Assele se je pred kratkimi postavil v vrsto takih poštenjakov. V mestu Yaundé je prisostoval razdelitvi nagrad v velikem zavodu "Bratov krščanskih šol" kanadske province. V svojem nagovoru je med drugim povdaril sledeče:

"Današnja slovesnost mi nudi priložnost, da javno izpovem, kako vlada ceni in občuduje izredna dela, ki so jih misijonarji že izvršili ali jih še danes vrše v Kamerunu. Ni treba, da bi spominjal na odpovedi iz žrtve, ki so jih misijonarji morali spejeti, da so mogli prinesiti našemu ljudstvu dobrodejne učinke izobrazbe in kulture. S kakšno vero so se vrgli na to težavno, včasih skoro brezupno nalogo, da oblikujejo to mladino, ki je danes up našega naroda in ki bi v nasprotnem primeru ostala daleč od virov resnične kulture. Tako pa bodo stopali na svoja mesta kot vzgojeni možje in opravljali svoje naloge v skladu z idejami krščanskega humanizma, ki daje svojo značilno oznako sedanjemu svetu.

Brez haska bi bila vsa učenost in veda, če bi je ne spremljala moralna usposobljenost, s katero bo naša mladina lahko stopila v življenje. Misijonske

ustanove so dale vzgojnemu delu vso polnost in upravičeno služijo nam vsem kot svetel zgled, kaj in kako moramo delati za blagor naše mladine in domovine. V svojem imenu kakor v imenu celotne vlade izrekam naše izkreno priznanje vam vse, ki že desetletja z vso skrbjo oblikujete naše sinove. Iz srca želim, da bi vse kamerunske državne ustanove stalno nudile čim večjo oporo vašemu plemenitemu delu".

SUDAN

Intrige proti katoliški cerkvi

Kristus je napovedal, da bo njegova Cerkve vedno bolj ali manj preganjana in da bo borba za duše zmeraj trda. Zgodovina nam nazorno dokazuje, kako so se in se še danes izpolnjujejo Kristusove besede. Ponekod je Cerkve javno preganjana, drugje se pa njeni nasprotniki "oblačijo v ovčja oblačila, čeprav so grabežljivi volkovi". Neredko so ti zadnji preganjanci Cerkve bolj nevarni kakor prvi.

Iz afriškega Sudana prihajajo letos vesti o čudnem postopanju tamošnjih oblasti proti katoliški Cerkvi. Čeprav še ne moremo govoriti o odkritih sovražnostih, je vendar gotovo, da se snujejo načrti in morda že izvajajo v veliko škodo tamošnjih katoličanov. V Egiptu so prepričani, da je to začetek postopnega uničenja katoličanstva v deželi.

Vse razsežno ozemlje Sudana glede na raso, jezik, vero in običaje prebivalstva lahko delimo v severni in južni del. V severnem delu živi kakih 7 milijonov ljudi. Po krvi so arabski, po veri in šegah mohamedanci. V južnem delu živi okrog 4 milijone črncev, ki pripadajo najrazličnejšim plemenom in govore različne jezike, po veri so pa še v veliki meri pravi pogani. Med arabskim prebivalstvom severnega Sudana ne moremo govoriti o kristjanih; v južnem delu pa je uspelo katoliškim in protestantskim misijonarjem spreobrniti okrog 500.000 črncev.

Arabski severnega Sudana so se polastili vse oblasti. Vedno bolj pa opazujejo,

da se tudi jug prebuja in da bodo prej ali slej nastale prave težave v političnem in verskem pogledu. Zato hite že sedaj z načrtom, da ustvarijo močno enoto, v katero hočejo povezati tudi rodove črncev iz južnega Sudana. Uvidevajo, da bo to zelo težko, če ti rodovi sprejmejo krščanstvo, zelo lahko pa, če jih pridobe za islam. Zato v gotovem pogledu kar razumemo, da napenjajo vse sile, da do tega čim preje pride. Zanje bo najbolje, če jim uspe, da z raznimi uradnimi ukrepi naravnost zatro katoliško Cerkev.

Že v letu 1957 se je začela gonja proti katoliškim šolam, ki se je v istem letu končala s poddržavljenjem vseh katoliških šol. Od tedaj ni bilo moči, da bi katera redovna družba izposlovala dovoljenje za prihod novih misijonarjev na tamkajšnje ozemlje. Pač pa je bilo pod raznimi pretvezami izgnanih nič manj kakor 40 misijonarjev. Za nekatere je življenje prava muka. Prišli so v misijonsko deželo polni moči in volje za delo, pa morajo le gledati, kako obilna je žetev, delavcev pa malo, oni sami pa ne smejo seči po delu. Nekateri morajo ostati v svojih hišah brez možnosti za pouk. V primeru, da je misijonar klican k bolniku, ga spremlja policija, v nezupanju, da misijonar ne bi porabil svoje prostosti še za kaj drugega poleg tega. Duhovnikom domačinom se v tem pogledu ne godi nič boljše. Tako mora n. pr. škof Dud, ki je bil rojen v Sudanu, kadar ga službene dolžnosti kličejo v drugo provinco, za vsak primer posebej prositi za posebno dovoljenje. V juniju letošnjega leta so vrgli v ječo dva duhovnika-domačina, kar jasno dokazuje, da oblasti ne nadzirajo samo tujih misijonarjev, marveč v enaki meri tudi domače.

Letos so v vsem južnem Sudanu odpravili nedeljo kot dan počitka in za vse, tudi za katoličane, uvedli kot praznični dan petek, mohamedanski dan počitka. V zadnjih mesecih je bilo izgnanih več misijonarjev, ker so vzpodbujali svoje vernike, naj ob nedeljah, ki niso več počitni dan, predno gredo

na svoja službena mesta, pohite v cerkev k sveti maši. Za postopek proti misijonarju zadostuje pritožba enega ali dveh. Taki pritožbi hitro sledi policijski postopek: preiskava misijonarjevega stanovanja in neredko takojšnji izgon. Za priče, ki bi izpovedale v prid misijonarja, se niti ne menijo.

Časopisje se lepo pridružuje vladnim ukrepom, jih odobrava ali celo pripravlja. Tako je n. pr. časopis "Rai el Amm" v Kartumu dne 8. aprila letošnjega leta med drugim natisnil: "Številni prebivalci vedno bolj uvidevajo, kako mohamedanizem v južnem Sudanu danes še potrebuje za svojo utrditev državno podporo. Sever je že tako in tako po svoji tradiciji mohamedanski in ne potrebuje nobenih propagandistov. Vse te je treba poslati na jug, med pogane pragozdov. Prodiranje katoliške Cerkve iz juga je ustavljeno prav na podlagi odločnega in nepopustljivega zadržanja osrednje vlade, ki prepričuje razdiralno delo strupenih kač (katoliških misijonarjev) iz juga. Isti časopis je dne 17. maja objavil strupen članek pod velikim naslovom: "ENA VERA IN ENA DOMOVINA", s čimer je zadoosti jasno nakazano, da merodajni krogi smatrajo mohamedansko vero kot nujno domovinsko vez. Nekaj dni pozneje je drug časopis pribil, "da bo prišlo do narodne enotnosti šele takrat, ko bosta arabski jezik in češčenje korana za vse obvezna". Teden dni za tem je isti list objavil, da se hitro množe mohamedanske šole na jugu in da je prodiranje arabščine in korana v omenjene province vedno uspešnejše. Več provincialnih poglavarjev je izjavilo, da je prodiranje zapadne, imperialistične civilizacije na njihovem ozemlju končano. Neodvisni Sudan potrebuje in zahteva mohamedansko kulturo. Sam Bog ve, kakšen bo položaj katoliške Cerkve v prihodnjih letih po afriških državah.

PROSIMO, PORAVNAJTE
NAROČNINO!

MISIJONSKA NEDELJA 1960 V BUENOS AIRESU

Vsakoletna svetovna misijonska nedelja, predzadnja v oktobru, ima namen, poživiti med verniki misijonsko zavest in moliti ter darovati za misijone zlasti v okviru papeških misijonskih družb, med katerimi sta najbolj osnovni Družbe za širjenje vere in Družba Svetega Detinstva Jezusovega. Da se ta namen doseže, se pri sv. mašah pridiga o misijonih in v cerkveni nabirki se daruje za Družbo za širjenje vere. Navadno se organizirajo nabirke za misijone tudi pred cerkvami, kjer se poleg tega prodaja misijonski tisk. Kjer in kadar je le mogoče, se vrši tudi zunanja misijonska prireditve, bodisi akademija bodisi igra bodisi film, seveda vse z misijonsko vsebino.

Slovenci v Buenos Airesu nikdar ne puste misijonske nedelje neizrabljene, čeprav je res, da veličina proslave tega misijonskega praznika in obseg nabiralne akcije zavisita nemalo od različnih zunanjih okoliščin življenja in razmer rojakov Velikega Buenos Airesa.

Če je recimo predlaskim Slovenska misijonska zveza v Argentini priredila igro "Kdo bo plačal?" in lani veliko misijonsko prireditev s pestro vsebino, je za misijonsko nedeljo letos, 1960, želela presenetiti slovensko javnost s čim bolj odlično uprizoritvijo znamenite misijonske zgodovinske drame iz časov jezuitskih indijanskih redukcij v Paragvaju "Kakor v nebesih tako na zemlji", ki je izhajala v letošnjih "Katoliških misijonih". A nekatere ovire so preprečile izvedbo tega načrta, ki pa ni opuščeno, ampak se namerava igra uprizoriti v Buenos Airesu v začetku nove sezone.

Zato pa je vodstvo slovenskega dušnega pastirstva potom slovenske misijonske zveze dalo več povdarka na *misijonsko misel pri dopoldanskih službah božjih*, kjer so slovenski dušni pastirji pridigali o misijonih, verniki pa so obilno prispevali za D. Š. V. Pred cerkvami so opozarjali na misijonski praznik izvirni plakati, ki so jih izdelali slovenski risarji in slikarji, in delili so se misijonski letaki vabeč k molitvi in žrtvi za misijone in k popoldanskim misijonskim prireditvam.

V *Ramos Mejía* je bila ob nepričakovano veliki udeležbi molitvena ura za misijone z začetkom ob 16 v župnijski cerkvi, nato pa v župnijski dvorani predavanje Ladislava Lenčka C. M.: "Misijonska doživetja s potovanja po Evropi in Tunisii." Po enournem predavanju je še pol ure kazal skioptične slike k izvajanjem. Prireditve so počastili in povzdignili s svojo udeležbo čč. gg. direktor Anton Orehar, dr. Alojzij Starc in Stanislav Škrbe.

Druga misijonska prireditve je bila isti dan v *Slovenski vasi v Lanusu*, kjer je bila tudi najprej molitvena ura za misijone z veliko udeležbo vernikov, ki so napolnili cerkev Marije Kraljice, nato pa so se zbrali v društveni dvorani, kjer je predsednik krajevnega vikarijskega misijonskega odseka g. Ludvik Štancer imel najprej globoko zasnovano misijonsko meditacijo, nekako misijonsko izpraševanje vesti, kateri so s sodelovanjem vsi navzoči aktivno sledili, nato pa se je predvajal novi misijonski film o veličini in tragiki jezuitskih misijonov v Paragvaju pred stoletji.

V dneh pred Misijonsko nedeljo se je v *Baragovem misijonišču* med gojenci ustanovil dijaški misijonski krožek "Baraga", ki naj pogloblja misijonsko znanje in vneto med to nadebudno mladino, ki predstavlja bodočnost slovenske misijonske akcije, če Bog da. Med 12 gojencev so se razdelile naloge organizacije in akcije tega malega, pa veliko obetajočega misijonskega krožka; poleg predsednika, podpredsednika, tajnika in blagajnika so še referenti za sledeča področja misijonskega življenja v krožku: Družba Svetega Detinstva in DŠV za že starejše, Misijonski tisk, Misijonske prireditve, Dopisna zveza z misijonarji, Dopisna zveza s študenti iz misijonskih dežel, Misijonsko znamkarstvo, Misijonske molitvene in žrtvene akcije in Baragova zadeva. O tem, kako bo krožek deloval, bomo pa še poročali... Načrte ima lepe, navdušenja in veselja med fanti ne manjka, zdaj bo treba vztrajnosti pri zanimanju in delu, kar vsem članom krožka "Baraga" v veliki meri želimo!

Vrsta navodil in pojasnil

(Nadaljevanje)

4. NERABNE, POŠKODOVANE ZNAMKE SPROTI ODSTRANJEVATI!

Vsak zbiralec rabljenih znamk za misijone najbolje napravi, ako sproti zavrže vsako pokvarjeno in zato nerabno znamko. Čim naletiš na znamko, ki je strgana ali le preveč zmečkana, ali zadaj odtrgana tako, da se skozi vidi, ali brez več zobčkov na robu (če manjka samo eden ali drugi zobček tu in tam, jo še kaže hraniti za zbirko), ali zelo umazana od premastnega poštnega žiga, in podobno—, kar v koš z njo! Tako pokvarjenih znamk ne pošiljati! Pogosto se zgodi, da je v kaki pošiljki z rabljenih znamk za misijone med tisoč znamkami komaj kakih 100 porabnih; v takem primeru bi požrtvovalni zbiralec znamk za misijone napravil misijonski znamkarski akciji veliko uslugo, ako bi že sam zavrzel onih 900 slabih, pokvarjenih znamk in poslal samo onih 100 drugih, filatelistično uporabnih; sebi bi prištedil poštino, misijonskemu znamkarju pa veliko dela in dragocenega časa.

5. NEKAJ K VPRAŠANJU, KATERE ZNAMKE IMAJO VEČJO VREDNOST KOT DRUGE: Dasiravno so vse v gornjem smislu nepoškodovane rabljene znamke dobrodošle, pa je vendar res, da je med znamko in znamko velika razlika, glede filatelistične vrednosti. Vsaka dežela ima poleg navadnih znamk nekaj takih, ki so še posebno izkane, vredne in dobrodošle. So pa dežele, katerih znamke so skoraj vse več vredne kot splošno, ker so bolj redke. Naj navedemo nekaj držav, ki za njih znamke to velja: Vatikan, Zveza narodov oziroma nje sedeža v New Yorku in Švici, spominske Združenih držav, tako stare kot nove v prometu, Anglija s svojimi kolonijami, vse nove afriške države, ki že imajo svoje znamke, Izrael, Zapadna Nemčija, Francija, Italija, Vietnam, Koreja, Japonska, Avstralija, Belgija, Švica, Kanada, vsa Južna Amerika, vse francoske kolonije, Formoza, Monako, vse dežele za železno zaveso, od teh Jugoslavija med nami še najmanj, ker jih je veliko na razpolago. Za vse spominske znamke, ki izidejo za posebne prilike, velja, da so več vredne, katerekoli države so. Pravtako imajo večjo vrednost letalske kot pa navadne znamke, tudi so več vredne znamke z visokimi poštними tarifami. Seveda, če smo zgoraj med deželami, ki smatramo njih znamke splošno več vredne, navedli tudi Italijo, Zap. Nemčijo, Francijo, Kanado, itd., moramo pripomniti, da so najbolj običajne znamke teh dežel, ki so že leta in leta iste in v vsakdajni rabi, vredne samo v veliki količini skupaj.

6. Včasih so imele rabljene znamke večjo filatelistično vrednost kot pa še ne uporabljene, nove; danes vsaj za filatelistične kroge v Združenih državah in Kanadi velja, da so bolj iskane in več vredne *NERABLJENE*, se pravi, ki še niso bile nalepljene in ne žigosane. Zdi se, da to stališče vedno bolj prodira tudi drugod po svetu. Seveda morajo biti te še neuporabljene znamke povsem nedotaknjene, se pravi, da mora biti ohranjeno še vse lepilo zadaj; zato takih znamk nikdar in nikamor lepiti, niti ne samo z robčkom. Filatelisti take neuporabljene znamke navadno hranijo in pošiljajo v posebnih vrečicah in imajo zanje posebne albume, v katere se znamke le vtikajo, ne pa lepijo. V Združenih državah so še posebno iskane neuporabljene znamke v bloku štirih istih znamk skupaj, takozvani "plate blocs of four stamps". Navadno imajo take skupine 4 znamk še številko serije, ne na znamkah, ampak na posebnem robu.

(Sledi.)

PONAVVLJAMO VAŽNO NOVOST ZA VSE ZBIRALCE IN POŠILJALCE ZNAMK ZA MISIJONE, bodisi da so to posamezniki bodisi misijonski odseki Marijinih družb in podobno:

Svoje pošiljke znamk naslavlajte odslej izključno na našega glavnega znamkarja, č. g. Karla Wolbanka v USA. Nanj se tudi obračajte po vsa navodila in pojasnila! Njegov naslov:

Rev. CHARLES A. WOLBANG C. M.
St. Joseph's College
P. O. Box 351
PRINCETON, New Jersey, U.S.A.

ZNAMKE ZA MISIJONE SO DAROVALI: Loretto Mici, Francija; Janko Zakrajšek, Baragovo misijonišče v Lanusu, Zavod "Inmaculada ConcepciČn" v Buenos Airesu, č. g. Stanko Skvarča, Luján, č. g. Janez Jeretina CM, Luján, č.g. Albin Avguštin, San Isidro, neimenovana iz Floride; vsi ti v Argentini. Več neime novanih iz raznih dežel. Vsem prisrčna hvala!

DAROVI ZA MISIJONE

SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARIJE

V dolarjih: Slovensko dramatsko društvo "Lilija" iz Clevelanda, USA., kot del čistega dobička ob "Slovenskem dnevu", 7. avgusta 1960, ob sodelovanju "Korotana", "Slavčka", "Doma", "Kresa" in obeh slovenskih šol v Clevelandu, po tajniku Mr. Franku Hrenu: 161.55.

Neimenovana iz Californije, letni dar za slov. misijonarje, 100; Rev. Msgr. Matija Škerbec, 50; Mrs. Johana Logar, 10; Mrs. Frank Tushar, 6; Mr. Ludvik Kolman, Mrs. Mary Kerzick, po 4; Mrs. Mary Škul, M. in Mrs. Frank Kastelic, Mr. Tone Ivec, Miss Antonia Fortun, Mrs. Frances Majerle, Mrs. Jennie Škerjanc, Miss Amalija Spreitzer, vsi po 2 dol.; Mrs. Katherine Soreitzer, Mrs. Helena Maren, Mrs. Dorothy Zde-sar, Miss Marica Goričan, Miss Josep-hine Bericic, vsi po 1 dolar.

Neimenovana iz Timminsa, Ont. Kanada, 100 dolarjev.

Še v dolarjih, za določene misijonarje: Mr. Frank Hummert (po Rev. Joseph Ferkulju) za o. J. Cukale S. J., 80 dol. Gilbertski misijonski krožek (po Mrs. A. Tushar) sestri Anici Miklavčič za 10 poslanih japonskih slik, 32 dol.; Mr. Matthew Tekavec, s. Anici Miklavčič, za eno sliko, 3 dol.; isti darovalec o. Vladimirju Kosu S. J., 3 dol.

V dolarjih, za krste: Iz zaobljube, Mr. in Mrs. Louis Oven, za 6 mesečnih ob-rokov, 30 dol. za krste poganskih otrok.

V pesih: Za s. Anico Miklavčič, izku-

piček od nje poslanih, prodanih japon-skih slik: Frančiška Reja, Buenos Ai-res: 2.500.— pesov.

ZA MISIJONE

V dolarjih: Cveta Kukovica, Montreal, 20; ga. Gruntar, Toronto, 2; Edi Lenarčič, 1; II. rzd. slovenske šole v To-rontu, 1; IV. rzd. slovenske šole v To-rontu, 2 dol.; vsi v Kanadi.

V pesih: ga. Lenarčič, Buenos Aires, 50; Ob misijonski molitveni uri in pri-reditvi na Misij. nedeljo v Ramos Me-ja, 687; Ob Misijonski prireditvi na Misijonsko nedeljo v Slovenski vasi v Lanusu, 578.

ZA D. Š. V.

V Argentini: Martinčič Francka, 24; Martinčič Mimi, 24; Snoj Stane, 100 pesov.

TISKOVNI SKLAD "Kat. misijonov"

Ivan Kukovica, Guelph, Kanada, 2 dol.; Marjeta šuštaršič, San Luis, Ar-gentina, 20 pesov.

ZA CERKEV MARIJE KRALJICE IN BARAGOVO MISIJONIŠČE V LANUSU

ARGENTINA:

Lanus: druž. Stanovnik, 90; ga. N. N., 200; N.N. 1000; N.N. 500; ga. He-lena Jemec, 500; N.N. 1000; Franc Gr-bec, 1500; Franc in Jože Gerkman,

4000; N.N. 1000; N.N. 500; druž. Rozman, 1000; ga. Ivana Zajc, 500; ga. Ivana Suhadolnik, 500; gdč. Anica Suhadolnik, 500; ga. N.N. 500; gdč. Milka Burja, 500; druž. Lipovec, 500; Jože Matevžič, 260; druž. Barle, 1000; druž. Glinšek, 500; ga. N.N. 200; družina Urbanija, 5.000; ga. N.N. 100; gdč. N.N. 100; druž. Stanič, 500; gdč. N.N. 100; ga. N.N. 100; druž. N.N. 200; gdč. Nadi Sabotič, 100.— Č. s. Fabijan, usmiljenka, Bs. As., 1.400; N.N. Luján, 3.000; N.N. Ramos Mejía, 200; druž. Plahuta, Mendoza, 500; druž. Rodé, San Antonio de Padua, 400; ga. N.N. 500; Andrej Marušič, Mendoza, 1.000; ga. N. Bs. As. 5.000; ga. N.N. Luján, 100; Kukovič Lucija, Bs. As. 100; dr. Jože Dobovšek, Bs. As. 200; N.N. 5.000; ga. N.N. San Justo, 100; Tone Likozar, San Justo, 580.

AVSTRALIJA:

G. N.N. 50 funtov; g. N.N. 50 funtov; g. N.N. 79 funtov;

AVSTRIJA:

Dušnopastirski odbor za Koroško iz koledovanjske zbirke, za Baragovo misijonišče, 10.000 šil.

KANADA:

Ga. Gruntar, Toronto, 2 krat po 2 dol.; g. Anton Okorn, Toronto, 10 dol.; N.N. 2 dol.; g. Štefan Štukelj, Weston, 2 dol.; Baragov misijonski krožek, Toronto, 48 in 65 dol.

TUNIS:

Č.g. Ocepek Martin, CM, 235 dolarjev.

U. S. A.

Č. g. Anton Merkun, Cleveland, 10 dol.; č. g. Karel Wolbang, Princeton, 100 dol.; Mrs. Frances Marolt, Cleveland, za vzdrževanje gojenca Baragovega semenišča, 180 dol.

VENEZUELA:

G. Lovro Ilija, Caracas, 15 dol.; ga. Marija Ilija, Caracas, 30 dol.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

“Katoliški misijoni” voščijo vsem dragim slovenskim misijonarjem in misijonarkam, vsem sodelavcem in bralcem

**VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN BLAGOSLOVLJENO NOVO LETO,**

*in se priporočajo za nadaljnje ljubeznivo sodelovanje
v letu 1961.*

SLIKA na prvi strani ovitka kaže Karmelsko Mater božjo, kakor jo je natisnil kitajski umetnik. Slika levo pa kaže skupino kitajskih begunčkov.

IZ VSEBINE: Velik misijonski problem - Zarišče - Bratu misijonarju za sveti večer - Na novi postojanki - Novomašnik Tomaž Pashayampallil - Cerkev v letu 1960 - Popotni misijonski utrinki: Med rojaki v francoskih rudnikih; V Berceauxu in Lurdu - Kitajski ptiček - Protestantski misijoni - † Kardinal Fumasonj Biondi - Po misijonskem svetu - Misijonska nedelja 1960 v Buenos Airesu - Znamke za misijone - Darovi za misijone.

CORREO ARGENTINO Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 100 pesov; v USA in Kanadi 3 dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

Letnik 1960 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, ne upoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja C.M., 594 Manning Ave. Toronto 4. Ont. za mesto Toronto; za ostalo Kanado: Rev. Andrej Prebil C.M., istotam.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp, Kärnten. — B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop'n House, West Tee. Adelaide, S. Australia.